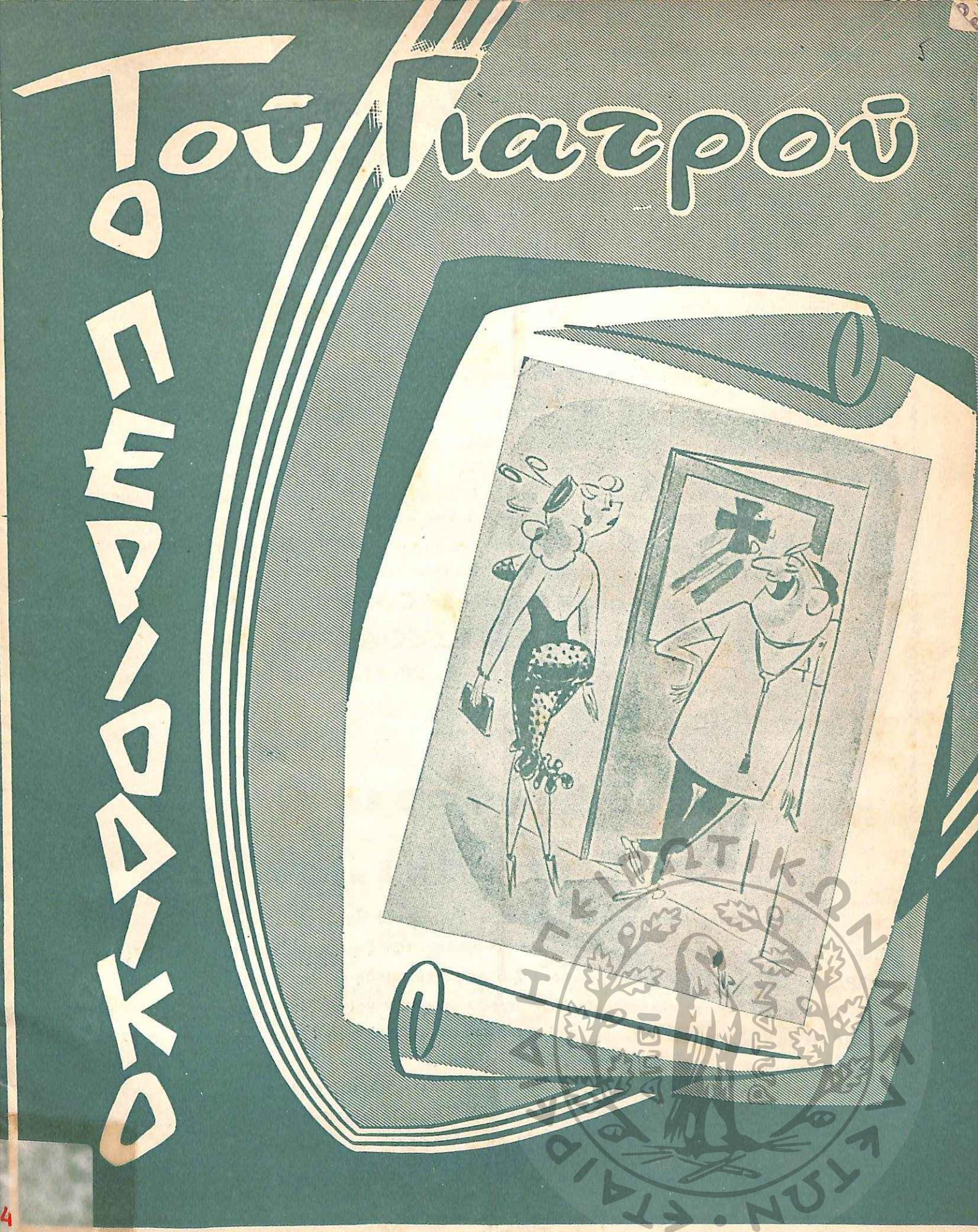

" O U L O G R A M "

Αριθμός Κυκλοφορίας Υπουργείου Υγιεινής 647/1958.

Το κατ' έξοχην συγχρονισμένον φάρμακον ύψηλης και ταχείας αποτελεσματικότητας με βάσιν την τυροτριχίνην, διά την θεραπείαν των έκδηλώσεων του αρθριτισμού έν τω στόματι.

Έγκεκριμένον παρά του Άνωτάτου Υγειονομικού Συμβουλίου ως βιοθεραπευτικόν, ούλοθεραπευτικόν, επί των νοσημάτων του στόματος.

Ένέργεια: Μηχανική, Χημική, Βακτηριοκτόνος.

ΕΙΔΙΚΑΙ ΕΝΔΕΙΞΕΙΣ

Όδοντοφατνιακή πυόρροια. Στοματίτιδες, κλονισμένοι οδόντες, αιμάσσοντα ούλα, στοματική κακοσμία.

Χρήσις: Μασσάζ των ούλων διά του ειδικού έξ έλαστικού μαλάκτου κατόπιν έπιμελοϋς καθαρισμού των οδόντων παρά του οδοντιάτρου.

Ιδιαίτέρως συνιστάται κατά το διάστημα της έγκυμοσύνης προς πρόληψιν της υπεραιμικής ούλιτιδος, και των οδυνηρών διαβρώσεων των οδόντων.

Προϊόν της Φαρμ. Έταιρίας "COBRA"

Γεν. Άντιπρόσωπος Δ. ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

Νικηταρά 14 — Τηλέφωνον 26-941

Η οδοντόκρεμα

"PERLODENT"

ME

"TRICARDINE"

Έγκεκριμένη παρά του Άνωτάτου Υγειονομικού Συμβουλίου.

Καθιστά την άδσμαντίνη άνθεκτικήν εις τας προσβολάς των ζυμώσεων και των μικροβίων.

ΑΦΡΙΖΕΙ, αλλά χωρίς να περιέχη σάπωνα ή άλλας έρεθιστικές ούσιες.

ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΣ δια τούς λεπτοφυείς οδόντας των γυναικών και των παιδίων.

ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΕΙ την άποτιτάνωσιν και διάβρωσιν των οδόντων κατά το διάστημα της έγκυμοσύνης και του θηλασμού.

ΣΥΜΠΛΗΡΩΝΕΙ την θεραπεία των ούλιτιδων διά του OULOGRAM.

Γεν. Άντιπρόσωπος Δ. ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

Νικηταρά 14 — Τηλ. 26-941.

Ζητούνται αντιπρόσωποι διά τας επαρχίας

Τό Περιοδικό του Γιατρού

ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΟΙΚΙΛΕΣ ΥΛΕΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΜΟΝΟΝ ΜΕΤΑΞΥ ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ ΜΑΪΟΣ 1958 — ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 5

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΧΑΡΝΩΝ 278. — Τηλ. 871.676. — ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΧ. 4

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΣΠΥΡΟΣ ΜΑΡΙΝΟΣ & Κ. ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Τ. 1958

ΣΧΟΛΙΑ

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.55

ΑΡΙΘ. 38679

Οι τελευταίοι βανδαλισμοί σέ βάρος των πολυπαθών Έλληνοκυπρίων έπροκάλεσαν την αγανάκτησιν ολόκληρου του Έλληνισμού.

Ο Υγειονομικός κόσμος της χώρας μας πού βρίσκεται πάντα θερμός συμπαραστάτης για την Έλευθερία και Αυτόδιάθεσι της Κύπρου, ύψώνει φωνή διαμαρτυρίας σ' ολόκληρο τον ελεύθερο Κόσμο για τις απαράδεκτες μεθόδους πού χρησιμοποιούν οι Άγγλοτοῦρκοι, για τόν στραγγαλισμό της έλευθερίας του αδάμαστου Κυπριακού Λαού.

Και οι υγειονομικοί έχουν κάθε δικαίωμα να διαμαρτυρουνται περισότερο, γιατί, ενώ αυτοί αγωνίζονται να σώσουν την ζωήν των ανθρώπων με κάθε τρόπο και με κοπιώδεις έπιστημονικές μελετες, οι Τουρκικές ορδες και οι έκπολιτιστιστές Άγγλοι αφαιρούν την ζωήν άθώων ανθρώπων πού τó μόνον των άμάρτημα είναι να αγωνίζονται για την έλευθερίαν των.

ΟΙ ΑΣΚΟΥΜΕΝΟΙ Ιατροί προς άπόκτησιν ειδικότητας, υπέβησαν άπό άπόμνημα στο Υπουργείο Προνοίας και ζήτησαν την χρηρήση μηνιαίου μισθοῦ 1.200 δραχ για τής άειδικευτους έξωτεριούς βηθούς και την παροχή στέγης και τροφή, έφ' όσον περιμένουν στο Ίδρυμα γ.α έφημέρευσι και ύπηρεσία.

Ζητούν, επίσης, να δροισθύν επί συμβάσει ό γαντες θέσεις για τούς έξωτεριικούς ειδικευμένους βηθούς.

Η ταξίς αυτή των Ιατρών νομίζουμε ότι είναι άδικη άδικημένη και θα πρέπει τά αίτήματά των να τύχουν της δεούσης προσοχής και να δοή ή άρμόζουσα λύσις.

ΤΟ ΣΥΝΟΛΟ σχεδόν των υγειονομικών μετόχων του Τ.Α.Υ. οι όποιοι άνέρχονται σέ 13.000 περίπου, είτε άπο άμέλεια, είτε άπο πραγματική άδυναμία λόγω της κρίσεως πού διέρχονται στο σύνολό τους οι υγειονομικοί άόμα και έκ των άλλ λεπτολήλων άναστατώσεων του πολέμου, της κατοχής και των έσωτερικών άναταραχών, δέν κατάρθωσαν να έξαφλήσουν μέχρι σήμερα τις ύποχρεώσεις τους προς τó ασφαλιστικό τους ταμείο.

Τό άρθρο 12 του νόμου 1952 πού πορείχε την εύχρησά της έξωφλήσεως των χρεών του δέν έφερε τά απαιτούμενα αποτελέσματα κι' αυτό γιατί έφ' ενός τά όφειλόμενα ποσά ήταν τεράστια και άφ' έτέρου ή προθεσμία έξωφλήσεως πολύ μικρή. Είναι, έπομένως, άνάγκη ή νέα

Βουλή να τροποποιήση τó άρθρο 12 ώστε ή έξωφλήσι των χρεών να γίνει έντος 5ετίας άπό τη κοινοποίηση της λογιστικής έτήσιας έκθεσης του λογαριασμού στον ήυφαλισμένο και χωρίς τόκο.

Μόον άν ληφθούν πρακτικά μέτρα θα είσαι δυνατόν οι υγειονομικοί να τák ποιηθούν άπέναντι του Τ.Σ.Α.Υ.

Με πόνικές και διοικητικές κυρώσεις δέν μπορεί ά πληρωθ έν ποσά π.χ 25, 30 κα 35.000 δραχ. όπως οι περισσότεροι όφειλουν.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΔΙΟΡΓΑΝΩΣΙ του ΙΚΑ, ό όπουργός Έργασίας κ. Δημητράκης, άφού έζήτησε τ ν γνώμην των εκπροσώπων των έργατικών και έργοδοτικών όργανών έάνήθε τούς εκπροσώπους των υγειονομικών. Ούτε ό ΙΚΑ ούτε ό Π.Σ. έκλήθησαν να πρωφρουν τις ύπηρεσίες τους, πού θα ήσαν τόνον πολύτιμες για την αναδιοργάνωση των υγειονομικών ύπηρεσιών του ΙΚΑ οι όποιες είσαι γνωστών πώς λειτουργούν μέχρι σήμερα.

Διαφορετικά χωρίς τις σωστές ύποδεις των ειδικών ή άν διοργάνωσις θα είσαι μόνον τυπική και όχι ούλιαστική.

Η ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΗ της κυκλοφορίας του δου τεύχους μας όφείλεται σέ καθαρώς τεχνικούς λόγους. Και οι λόγοι αυτοί είναι ή μεταφορά των τυπογραφικών μας έγκαταστάσεων.

ΤΟ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΧΩΡΟΙ ΥΓΕΙΑΣ

Τό θέμα του σημερινού μας χρονογραφήματος δέν είναι τóσον... εύωδες — άς μάς συγχωρήσουν οι άναγνώστες μας.

Όταν άκούσετε μία «λέξη» μπορεί άθελά σας να πιάσετε και τη μύτη σας. Η λέξη αυτή σημαίνει ένα «μέρος» πού όλοι οι άνθρωποι τουλάχιστον μία φορά την ήμέρα τó επισκέπτονται.

Βέβαια υπάρχουν και ή ύπαιθρος, τά χωριά μας, άκόμα και πολλές πόλεις πού δέν έχουν τέτοια «μέρη» και πού ό καθένας έχει στην διάθεσί του τούς κάμπους και τά δάση για πρώτη του άνάγκη. Έχω προσωπική πείρα του πράγματος όταν πριν άπό δυό χρόνια έπισκέφθηκα ένα άπό τά ωραιώτερα και γραφικώτερα νησιά μας πού χιλιάδες τουρίστες κάθε χρόνο περνούν άπό εκεί, Έλληνες, άλλα και πολλοί ξένοι.

Καλοί άνθρωποι, φιλόξενοι, περιποίησις έξαιρετική.

Όταν όμως για μία στιγμή έζήτησα να πάω «κάπου», μου άπάντησαν ότι δυστυχώς τó μέρος είναι βραχώδες και... «δέν έχουμε»...

—Και πού πηγαίνετε έσείς;
—Στόν κάμπο... στό γιαλό, στό βουνό.

Δέν άμφιβάλλω ότι αυτό είναι πολύ... ρωμαντικό, άλλ' όταν έγύρισα όλο τó νησί, άθελά μου κρατούσα την μύτη μου άπό την άπόπνοια μιας μυρουδιάς — κατ' εύφημισμόν — άμμωνίας.

Δικαιολογημένα, λοιπόν, οι ξένοι περιηγητές παραπονούνται ότι στην Ελλάδα δέν υπάρχουν χώροι υγείας καθαροί και εύπρεπισμένοι ή και δέν υπάρχουν καθόλου, ιδίως στην ύπαιθρο.

Δέν είναι, όμως, μόνον ζήτημα τουριστικό. Είναι ζήτημα υγείας του ίδιου μας του λαού.

Δέν μπορούμε να προφυλάξουμε τά παιδιά μας μόνον με έμβόλια —όταν υπάρχουν και μπορούν κι' αυτά να γίνουν δωρεάν.

«Η πάστρα», λέει ή λαϊκή παροιμία, «είναι μισητή άρχοντιά». Εμείς συμπληρώνουμε ότι ή καθαριότητα μάς προφυλάσσει κατά ένα μεγάλο ποσοστό άπό όλες τις μεταδοτικές και μολυσματικές άρρώστες.

Έπομένως, δέν πρέπει να τεθή μόνον ζήτημα τοριστικό. Η βάση βρίσκεται άλλοι. Κάποια

Άρχη πρέπει να επιβάλλει την κατασκευή άποχωρητηρίων καθαρών και υγιεινών σέ κάθε έλληνικό σπίτι.

Μόνον έτσι θα ληφθή ένα άποτελεσματικό μέτρον προφυλάξεως της υγείας του λαού μας και όχι μόνον με τόν αυστηρόν έλεγχον των κέντρων πού συνήθως διέρχονται οι ξένοι τουρίστες.

MAP-S

1

Τό σκοινί τοῦ χωριάτη. ἡ ἀνομβρία
Τό κόνινην ἕνα δάχτυλο καλὸ.
Χωριάτικο σκοινί, ἀρκετὴ αἰτία
Νὰ μὴ φτάνη πουλιὸ ἴσια στὸ νερό.

Τέχνη εὐθὺς ὁ χωριάτης. τὸ ξεντόνει.
Καὶ ξεντομένο λίγο, τοῦ δικαίει.
Ἀκολουθεῖ τὸ νερό νὰ χαμιλῶνῃ,
Ἀκολουθεῖ κι' ὁ χωριάτης νὰ τραβάῃ

Μὰ τὸ σκοινί στὴ δέφτερη, σὴν τρίτη
Ξεσπάει καὶ τὸ ἀφήνει μὲ τὴ μύτη.
Σὲ κάθε πρᾶγμα μὴν τὸ παρακάνῃς.
Ἀλλοῦ κ' ἐκεῖ πού ἐκέρδισες, τὸ
[χάνεις.

Ἔνα χελιδονάκι,
Περίεργο γιὰ τὴν ἀσπρη φορεσιάτου.
Ἔτρεχε στὸ σ'ακάκι,
Χαιρόμενο κ' ἐκεῖ τὴν ὠμορφιάτου.

Τοῦ λέω, καλὸ πουλάκι,
Δὲν ἐπῆλινες νὰ τρέξῃς παρακάτου,
Μὴ σόδωγῃ σὲ φορμάκι
Ὅλη ἐκεῖν' ἡ ὠμορφιά τοῦ φορεμάτου!

Ἀλλοῦ, λέει, θὰ μὲ φέρεις;
Ἐδῶ μὲ χαίρουνται ὅλοι σ'ὰν παιδί τους.
Πῆλιν, καὶ δὲν ἤξεύρεις
Πῶς σὲ χαίρουνται μέσα στὴν ψυχῆ τους.

Δὲν ἦθε ν' ἀγριολογῇ.
Ὡστόσο ἀποφασίσαν ἕνας-δύο,
Πῶς ἦθελε στολίσῃ,
Καλὰ θαλασμομένο, ἕνα Μουσεῖο.

Ἡ ἀπόφασις καίρομένη
Κ' ἐχτελεσμένη εὐθὺς μὲ προθυμία,
Τὸ ἀνέμυαλο πέθαίνει,
Γιὰ μιὰ πολὺ μεγάλη ἀνεμπειρία.

Εἶδα πολλοὺς ἀνθρώπους.
Ὅπου καταφρονόντες κάποιους τρόπους,
Καὶ βασισμένοι μόνο,
Σ' ἐκεῖ πού σ' ὅλους ἐξυπνάει τὸ φθόνο,
Στὰ προτερήματά τους,
Εὐρῆκανε μ' ἐκεῖα τὴν δυστυχιά τους.

2

Ἔνας Καραδοκὺρης,
Κάθε πούχε νὰ πῇ στὴν ξενιτιά,
Ἦταν ἕνας Βιζιέρης,
Στὸ σπῆντι τοῦ ἦταν ὅλη ἡ γειτονιά.

Παραγγολῇ ὁ ἕνας,
«Στὸ Θεῖο σου μὴν τὸν λησμονήσῃς» ὁ
[ἄλλος,

Παρακάλια καθέναν.
Κ' ἐκεῖς τότες σ'ὰ νᾶτανε μεγάλος.

Μεῖνετε ἀναπαμένοι,
Τοὺς ἔλεε, θέλει κάμω ὅ,τι ἔμορξω.
Θέλ' εἶδε δουλεμένοι,
Καὶ μὴ γ'νοιαστῆτε μῆτε γι' ἄλλο μέσο.

Ἡ δουλειά σας, παιδιά μου,
Φθάνει πούναι στὰ χέρια τὰ δικά μου.
Κ' ἔλεγε σ' ὅλους ναί.
Μὰ ἐκεῖνος εἶχε κάμει συστημάτου
Νὰ μὴ γ'νοιαστῇ ποτέ.
Καὶ τὰ ναὶ νᾶν τὰ γράφῃ ἀκεῖ-ἀπουκάτου.

Πολιτικὴ μαγγοῦφια!
Πόχει στόμα γλυκό, καὶ κοιλιὰ κούφια.
Θέλεις νὰ κάνῃς πάντα τὴ δουλειά σου;
Καὶ νᾶσαι βέβαιος ὅπως δὲ γελῆσαι;
Ἄδεις πού ἀπιθόνεις τὰ συμφέροντά σου,
Ποῖός εἶν' ἐκεῖς πού πᾶς κι' ἐπικα-
[λίσσαι.

3

Εἶχε ἀλλασμένο ὁ ἔρωτας παιγνίδι,
Κ' ἐπῆρε γι' ἀρματάτου
Ἄντιτα γιὰ φαρέτρα καλαμίδι,
Κ' ἐπῆρε στὸ ξέδομά του.

Δὲν ἀφῆγε ψαράκι.
Καὶ τᾶχε τὰ μικρά νᾶν τ' ἀφανίσῃ,
Ὅντις ἕνα λαυράκι
Βγαίνῃ παληκαράς νᾶν τὰ ἐγδικήσῃ.

Ἀρπάζει, καὶ τραβῆται,
Καὶ τρώει τὸ δόλο ὑπερφανεμένο.
Μὰ εὐθὺς ἀνανογιέται
Ὅπως ὁ ἔρωτας τόχε ἀγγιστρομένο.

Ἄν τὸν ἔρωτα θέλῃς νὰ νικήσῃς,
Φύγε, καὶ μὴ σταθῇς νὰ πολεμήσῃς.
Μ' ἔαν τέτοιον ἐχθρό, θέλ' εἶναι ἀνδρεία
Ἡ σκιασμάρα, ἡ φυγή, ἡ λιγοψυχία.

4

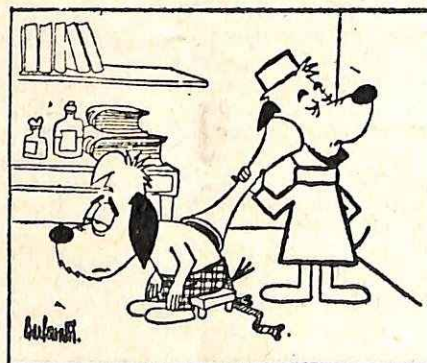
Μιὰ φορὰ ἕνα καλάμι,
Ἐρρίξε ἕνα παράτροπο καρφί
Γιατί ἦταν τὸ ποτάμι.
Κιντὰ στὸν τόπο πού εἶχε φυτεῦτε.

Μ' ἔκαμε τ' ἀέρα ἡ θία.
Νὰ τρέξω νὰ θαλῶ στὴ σκέπασή του.
Κ' ἐκεῖ μ' ἀλαζωνεῖα
Μόρσεε ἀπάνω μ' ὅλο τὸ κορμί του.

Μωρ' ὡς καὶ τὸ καλάμι,
Εἶπα μέσα μου, εἰν' τώρα παλικάρη;
Μὰ λίγο ἔχει νὰ θράμῃ,
Λίγο ἀκόμη σ' ἐκεῖνο τὸ ποδάρι.

Ἀπὸ μιὰ μέρα σ' ἄλλῃ,
Τὸ μέστομα, πούν' τώρα ἡ δύναμή του,
Θάν τοῦ φᾶν τὸ κεφάλι,
Καὶ τότες θὲ νὰ ἰδῶ τὴ φάνταξή του.

ΕΞΕΤΑΣΙΣ

— Βῆξε!
— Γάβ! Γάβ! Γάβ!

Πᾶω κιόλα στὸ ποτάμι
Διαβατικός ἐκείθεν σὲ μέρες.
Καὶ δέ-βριζω καλάμι,
Μὰ ἔβριζω πούχαν' τὰ παιδιὰ φλογέρες.

Μιὰν κορδομάρα κούφια κοιτσονόρα
Πού δὲ θὲ νὰ βαστάξῃ πᾶρι μέρες.
Τῆνε βλέπω στὸ νοῦμου ἀπὸ τὰ τώρα
Καίρομένη κορμάτια, καὶ φλογέρες.

5

Σ' ἕνα πανηγυράκι,
Ἐφουσκῶν' ἐκεῖ οἱ πανηγυριότες
Ἐν' ἀεροστατάκι
Χάρτινο, ζουπισμένο, ἴσια μὲ τότες.

Ὅντις τὸ εὐτυχισμένο
Γιὰ τὸν καπνὸ πτόπῃε στὰ σωθικάτου
Εὐρέθη πρισμένο,
Πουλιὸ δὲν τὸν ἐχωρούσαν' τὰ σκοιτιάτου.

Κανεῖς νᾶν τὸ βαστάξῃ
Δὲν ἐμπόρῃε στὴ γῇ πού τόχε ζήσει.
Ἦθελε νὰ πετάξῃ.
Νὰ πᾶν στοὺς Οὐρανοὺς νὲ κατοικήσῃ.

Οἱ παραγομιστάδες,
Πού πάντα τοῦ εὐκολένανε τὴν κλίση
Καὶ εἰς τὲς παραξενάδες.
Τοῦ ἐλύσαν' τὸ σκοινί, νᾶν τοὺς ἀφίσῃ.

Τ' ἀερόστατο πετάει,
Κ' ὑπερήφανο φεύγει ἀπὸ τὴ γῆμας,
Πού πλέα καταφρονάει.
Δὲν τόχαμε πουλιὸ στὴ θύμησήμας.

Πού ἕνα ὀγρὸ συγνεφάκι
Τὸ βρέχει, τὸ ξεσπάει, τὸ ρίχνει κάτω.
Καὶ πέφτει σ' ἕνα αὐλάκι,
Γιὰ κακὴ τύχῃ ἀπαστρίδς γιομάτο!

Εἰδοποίησῃ δοσμένη στὰ κεφάλια,
Ὅπου ἦθελε ρουφῶναι ἀγάλη-ἀγάλια
Χωρὶς ν' ἀνανογιόνται ἴσως ποτέτους,
Ἄλλους καπνοὺς πανηγυριότῳνέτους.

6

Εἶπε μιὰ νύχτα ὁ Τσίνοτικας τοῦ Γρίλ-
[λου.

Δὲν πᾶς καὶ σὺ καὶ μένε νὰ ἡσυχάσῃς,
Πού ὅλοι κοιμούνται, κ' εἶσαι σὺ μονάχος
Ὅπου περνᾷς τὴ νύχτα τραγουδώντας;
Ἄσῳτε, ἄσῳτε τέκνο, πού ἄσῳτεῦεις
Ἐναν πολῦτιμον καιρὸ, πού ἐμπόρῃες
Νᾶν τὸν οἰκονομᾷς γιὰ νὰ κοιμᾷσαι!

Ναί, λέει ὁ Γρίλλος, ἴσια κουβεντιάσεις.
Ἀς τὴν ἀλήθεια καὶ θαυμάζω μόνον
Πῶς, Τσίνοτικας ἐσύ, μιλεῖς γιὰ γνώση,
Γιὰ οἰκονομία καιροῦ, καὶ γιὰ ἡσυχία!
Δὲν εἶσαι σὺ πού ὀλημερίς στὸν ἴσκιον
Ἐνὸς πρᾶξινου θέντρον, τριζονίζεις
Τραγουδιὰ θαρετὰ καὶ δίχως τέλος;
Καὶ κουφαίνεις τοὺς κάμπους; καὶ ἀλα-
[λίσσεις

Τοὺς ἐργάτες πού κάνουν' τὴ δουλειά τους;
Κ' ἐσπατάλῃς πάντα τὸν καιρό σου
Τραγουδώντας ἀμέριμνα ὅλη μέρα;
Πῶς ἦλθες τώρα ἀπάνω ὁχ τὸ κλαρίσου
Νὰ διδάξῃς ἐμᾶς σιωπῇ, ἡσυχία.
Οἰκονομία καιροῦ, φρόνησῃ. γνῶσῃ;
Ὡ Τσίνοτικέ μου! καὶ συμπάθησέ με,
Συμπάθησέ με, στὸ λέω πάλε μά...
Θέλεις νάχῃς δικαίωμα νὰ ὀρμινεύσῃς;
Κάνε σὺ πρῶτος ὅσα συμβουλεύεις.

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ ΚΟΝΤΣΟΔΟΝΤΗ

Ο ΠΟΝΟΚΕΦΑΛΟΣ

—Βρε γείτονα τί θὰ γίνῃ; μοῦ λέει
μιὰ μέρα ὁ Ἀνανίας.

—Τί ἐπαθες πάλι; τοῦ λέω.
—Ἄσ' τα. Πᾶει νὰ σπάσῃ τὸ κεφάλι
μου ἀπ' τὸν πονοκέφαλο. Δὲν ξέρεις
κανένα καλὸ γιαντρά;

—Βεβαίως, τοῦ εἶπα. Νᾶ, πάρε τὴ
σύστασή του καὶ πᾶναι νὰ σέδῃ: Σόλων
Ἱπποκρατιάδης παθολόγος, ὁδὸς Λώρου
97. Εἶναι κοντὰ στὴν Ὀμόνοια.

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ, ὁ Ἀνανίας
μὲ τὴ διεύθυνση τοῦ κ. Ἱπποκρατιάδῃ
στὸ χέρι φτάνει στὸ νοῦμερο 97 τῆς ὁ-
δοῦ Λώρου.

Μιὰ νόστιμη ἰσοκόμα τὸν ὑποδέχεται.
Αὐτὸς, ὁμῶς, δὲν ἐδῆλεπε τὴν ὥρα νὰ
δῇ τὸ γιαντρά.

—Θὰ περιμένετε λίγο, τοῦ εἶπε ἐκεῖ-
νη μὲ ναζιάρικη φωνή. Καὶ σὰ νὰ ξαλά-
φρῳσε λιγάκι τὸ κεφάλι τοῦ ἀπ' τοὺς
πόνους, ὅταν χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ τὸ
δελμάκι του ἔπλεσε στὴς ζωηρὲς καμπυλό-
τητες τῆς ἡλικιαῆς νοσοκόμας. Δὲν πρό-
φτασε, ὁμῶς τὴν νὰ χαρῇ:

—Περάστε, κύριε, στὸν γιαντρά.

Καθιστὸς στὸ μουσαμάδενο κρεβάτι
τοῦ ἱατροῦ, ὁ Ἀνανίας μὲ τὰ ρούχα
τοῦ σηκωμένα ἀπ' τὴ μέση κι' ἀπίνου,
ἐξετάζεται ἀπ' τὸ γιαντρά πού ἔχει κολ-
λῆσει σὺν θεντοῦζα τὸ ἀκουκικό στὴν
πλάτη του.

—Βῆξε... ἀνάβαινε...βῆξε...ἀνάβαινε...
Ἐπλάτωσε... Γύρισε ἀνάσκελα... μπρού-
μητα. Σήκω... Ἀνοιξέ τὸ στόμα σου...
Βγάλε τὴ γλῶσσα σου ἔξω. Ἐν τάξει.

—Τί ἐν τάξει; Εἶμαι καλὰ γιαντρά;
Τί ἔχω;

—Ὁ γιαντράς μερὶδᾷ μυστηριωδῶς:
—Φίλε μου δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τί-
ποτα ἀκόμα. Θὰ πᾶς νὰ σὲ δῇ ὠτορινολα-
ρυγγολόγος καὶ θὰ μοῦ φέρῃς τὴν ἀ-
πάντησιν καὶ τότε θὰ σοῦ πῶ.
Πᾶει στὸν ὠτορινολαρυγγολόγο, τὸν
ἐξετάζει στ' αὐτιά, στὴς ἀμυγδαλὲς στὴ
μύτη.

—Τί βλέπετε, γιαντρά μου;
—Ὅχι καὶ σπουδαῖα πρᾶγματα. Δῶσε
αὐτὸ τὸ σημεῖωμα στὸν Παθολόγο σου
καὶ θὰ σοῦ πῇ.

Γυρίζῃ στὸν κ. Ἱπποκρατιάδῃ τοῦ
δείχνει τὸ σημεῖωμα τοῦ ὠτορινολαρυγ-
γολόγου.

—Ξέρεις, τοῦ λέει, θὰ πρέπει νὰ σὲ
δῇ κι' ἕνας Νευρολόγος.

—Τί νὰ κάνω θὰ πῶ, εἶπε ὁ Ἀνανί-
ας ἀρκεῖ νὰ γίνω καλὰ. Νὰ σταματή-
σουν αὐτὲς οἱ σουβιλιὲς στὸ κεφάλι μου.

—Μὴν ἀνησυχεῖς. Ὅλα θὰ πᾶνε καλὰ
τὸν καθησυχάζει ὁ Παθολόγος του.

Καὶ τώρα θρίσκειται καθιστὸς ἀπέναντι
ἀπ' τὸν νευρολόγο πού τὸν ρωτᾷ:

—Λοιπὸν, τί ἔχεις;
—Πονοκέφαλος γιαντρά μου.

—Ὁραῖα...
—Τί ὠραία, εἶναι καλὸ δηλαδὴ πού
κοντεύει νὰ κρεπάρῃ τὸ κεφάλι μου;

—Μὴν διαζέσῃς κυριέ μου. Δὲν τελεί-
ωσα. Ἀκόμα σὰς ἐξετάζω. Βάλε τὸ
ἕνα πόδι ἀπάνω στ' ἄλλο.

Τὸν χτυπᾷ μ' ἕνα εἰδικὸ σφυράκι κά-
τω ἀπ' τὸ γόνατο.

—Πᾶει καλὰ...
—Τί πᾶει καλὰ; Μὰ τὰ πόδια μου
δὲν ἔχουν τίποτα.

—Σὰς εἶπα δὲν τελείωσα. Σήκω ὀρθιος.
Ἀνάτασῃ. Ἐπικύψι. Στάσου μὲ τὸνα
πόδι.

—Μὰ... τὸν πελαργὸ θὰ παραστήσω
γιαντρά μου...
—Γιαντρά. Πονοκέφαλο δὲν ἔχετε;
—Μάλιστα. Ἀλλὰ μὲ τὴ γυμναστική
θὰ μοῦ περάσῃ;

Καὶ πάλι ἐπιστρέφει, ὁ Ἀνανίας στὸν
κ. Ἱπποκρατιάδῃ μὲ τὸ καινούργιο ση-
μεῖωμα τοῦ Νευρολόγου.

—Περίεργο πρᾶγμα, λέει ὁ γιαντράς,
Δὲν σοῦ βρίσκῃ τίποτα. Θὲν πᾶς νὰ σὲ
δῇ κι' ἕνας ὀφθαλμίατρος;

—Μὰ δὲν ἔχουν τίποτα τὰ μάτια μου.
—Πῆγαινε πού σοῦ λέω ἐγὼ κι' ἔλα
μετὰ νὰ σοῦ πῶ.

Τί νὰ κάνει; Τὸν πῆρε πού τὸν πῆρε
τὸ ποταμί. Τὸ κεφάλι του πονοῖτε, γυ-
μναστική τοῦ ἔκνεε ὁ ἕνας, τ' αὐτιά τοῦ
ἐξήταξε ὁ ἄλλος καὶ τίς ἀμυγδαλὲς του.
Γιὰ νὰ δοῦμε τί θὰ τοῦ πῇ κι' ὁ ὀφθαλ-
μίατρος.

Τοῦ σηκώνει τὰ ἐπάνω βλέφαρα.
—Γιὰ κύττα στὸ ταβάνι τώρα.

—Πῶ—Πῶ!
—Τί συμβαίνει;

—Ἐνας κορηὸς γιαντρά μου!
—Πανάθεμά τον! Πού ἐρέθηκε.

—Καλὰ... Κύττα κάνω τώρα στὸ πά-
τωμα.

—Κι' ἄλλος γιαντράς μου.
—Σιωπῇ. Ἦρθες νὰ σ' ἐξετάσω ἐδῶ
δὲν ἦρθες νὰ βρῇς τοὺς κορηὸς.

Καὶ ἐκνευρισμένος ὁ γιαντράς ἀπ' τὸ
ρεζιλίκι τοῦ τοῦ δίνει τὸ σημεῖωμά του

—Τί θαυμάσια ἡ πρωτομαγιάτικη
μουσική!

—Συμφωνῶ γιὰ τὴ μουσική, ἀλλὰ δὲν
συμφωνῶ γιὰ τὰ βρώμικα ψάρια πού
φάγαμε...

γιὰ τὸν παθολόγο κι' ὁ Ἀνανίας φεύ-
γει τροχάδην.

Ὁ κ. Ἱπποκρατιάδης πάλι αἰνιγμα-
τικός:

—Τί νὰ σοῦ πῶ. βρε παιδί μου δὲ σοῦ
βρίσκουνε τίποτα. Τώρα πού ἀρχίσαμε
ὁμῶς πρέπει ὅπωςδήποτε νὰ ἐροῦμε τὴν
αἰτία. Θὰ κάνεις λοιπὸν ἄλλο ἕνα κόπο.
Θὰ μοῦ δγάλης μιὰ ἀκτινογραφία θώρα-
κος δύο ἀκτινογραφίες τοῦ κρανίου, ἀμ-
φᾶς καὶ προφίλ.

Θὰ κάνεις ἐξετάσῃ αἵματος, οὖρων,
πτυέλων θὰ πᾶς νὰ σὲ δῇ κι' ὁ ὀδοντο-
γιαντράς σου καὶ τελειώνουμε.

—Νὰ χρηστὴ γιαντρά μου, ὅτι ἄλλο
θέλῃτε ἀλλὰ στὸν ὀδοντογιαντρά δὲν πᾶω.

—Καὶ γιατί!

—Φοδᾶμαι ἔχω πάθει τράκ. Τοῦ ἀπὸ
δῶ, τανάλιες ἀπὸ καί. θελόντες πού σοῦ
δγάξουν τὰ νεύρα καὶ τσιρίζεις μέχρι
τρέλλας. Τί τὰ θελετε. Δὲν γίνεσαι νὰ
μὴν πᾶω;

—Πρέπει ὅπωςδήποτε νὰ πᾶς.
«Ὅπωςδήποτε», εἶπε ὁ γιαντράς.

Πῆρε κουράγιο, λοιπὸν, νὰ ζεμπερδεύει
μ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Ἐκνεε ὅλες τίς
ἐξετάσεις ἐδγάλε ἀμφᾶς καὶ προφίλ τίς
ἀκτινογραφίες, πᾶει καὶ στὸν ὀδοντο-
γιαντρά.

—Ἐπὶ τέλους, εἶπε ὁ Ἀνανίας, φαν-
τάζομαι νὰ ξεμπερδεύω πιά τώρα.

Καὶ μ' ἕνα ὀγκώδη φάκελλο ἀπὸ ση-
μειώματα, ἐξετάζει. ἀκτινογραφίες κλπ,
στὴν ἀγκαλιά του, κυτπᾷ τὸ κουδοῦνι
τοῦ κ. Ἱπποκρατιάδῃ.

Ὁ παθολόγος του, πού φαινόταν σο-
βαρὸς ἐπιστήμων, μὲ ὕψος περισπούδα-
στο, ἔκνεε ἔλεγχον σ' ὅλα αὐτὰ καὶ χαρ-
τιά καὶ τίς ἀκτινογραφίες ὡς καὶ στίς
ἀκτινογραφίες ὅλων τῶν δοντιῶν πού

τοῦ ἐδγάλε ὁ ὀδοντογιαντράς του.

—Λοιπὸν; Τί συμπέρασμα δγάζετε
γιαντρά μου!

—Δὲν ἔχεις ἀπολύτως τίποτα, κ. Ἀ-
νανία.

—Καὶ ὁ πονοκέφαλος πού μὲ τριδε-
λίζει;

—Δὲν βαρύνει! Μὴν δίνεις σημασία!
Κι' ἐγὼ ἔχω τέτοιους πονοκεφάλους.

...Καὶ δὲν τοῦ ἔφτανε ὅλη αὐτὴ ἡ
ταλαιπωρία καὶ τὰ ἔξοδα, ἀλλὰ τί νὰ

τίς κάνει ὅλες αὐτὲς τίς ἀκτινογραφίες
πού μάζεψε; «Ἄς πᾶει καὶ τὸ παληά-
μπελο» εἶπε. Πῆγε λοιπὸν κι' ἀγόρασε

μερικὰ κάδρα τίς κορινθίαιες ὅλες, μι-
κρὲς καὶ μεγάλες καὶ τίς κόλλησε στὴν

κρεββατοκάμαρά του γιὰ νὰ θυμᾶται τὸ
κάσο του...

Ο ΓΕΙΤΟΝΑΣ

3

ΤΟ ΑΝΩΔΥΝΟ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΟ ΤΡΥΠΑΝΟ

Ανω των 250.000 στροφών κατά λεπτό.—Λειτουργεί με πεπιεσμένο αέρα.

Τὸν περασμένο Σεπτέμβριο, στὸ Διεθνὲς ὁδοντιατρικὸ Συνέδριο ποὺ συνήλθε στὴ Ρώμη, ἔγινε ἐπίδειξις ἐνὸς νέου τύπου ὁδοντιατρικοῦ τρυπανοῦ (για πρώτη φορά στὴν Εὐρώπη).

Τὸν Μάρτιο ἐ.ε. ἔγινε ἐπίδειξις τῆς ἀεροτουρμπίνης — ἔτσι λέγεται τὸ νέο τρύπανο — Borden Airotor καὶ στὴν Ἀθήνα ἀπὸ τοὺς P. Webbe καὶ J. Brown τῶν ἐργοστασίων Amalgamated Dental Co., πρὸς τοὺς ἑλληνικοὺς ὁδοντιάτρους, ἀπὸ τὴν «Α. Ε. ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ».

Ἡ ἐπίδειξις αὐτῆς παρουσιάσθη μετὰ ἐνδιαφέροντος. Τὰ πλεονεκτήματα τῆς ἀεροτουρμπίνης εἶναι μεγάλα καὶ γιὰ τὸν ὁδοντίατρο ποὺ μπορεῖ νὰ κάνει ἀνετα καὶ γρήγορα τὴ δουλειά του, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸν ἀσθενῆ ὁ ὁποῖος δέχεται χωρὶς δυσφορία τὸ νέο τρύπανο, γιὰτὶ τὸν ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὴν ἐνοχλητικὴν δόνησιν τοῦ συνηθιστοῦ ηλεκτρικοῦ τρυπανοῦ (τούρ), κατὰ τὴν παρασκευὴν κοιλοτήτων στὰ δόντια.

ΤΙ ΑΚΡΙΒΩΣ ΕΙΝΑΙ

Ἡ ἀεροτουρμπίνη Borden Airotor δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο ἀπὸ μιὰ χειρολαβὴ μεγάλης ἀκριβείας ποὺ λειτουργεῖ με πεπιεσμένο αἶρα, ὁ ὁποῖος θέτει σὲ κίνησιν μιὰ μικροτουρμπίνη στὴν κεφαλὴ τῆς χειρολαβῆς. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἐπιτυγχάνεται ταχύτης 250.000—300.000 στροφών κατὰ πρῶτο λεπτό. Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι, τὸ σύνηθες ηλεκτρικὸν τούρ, δὲν ξεπερνᾷ μετὰ τὴν τῶρα τῆς 4.000—10.000 στροφῶν.

Λόγῳ δὲ τῆς μεγάλης ταχύτητος ἔχει ληφθῇ πρόνοια ὥστε ὅταν ἐφαρμόσῃ λίγο μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν χρειάζεται πίεσις, τὸ μηχανήμα σταματᾷ αὐτομάτως.

Ἔτσι ὁ ἀσθενής, λόγῳ τῆς μεγάλης ταχύτητος κοπῆς καὶ τῆς ἐλα-

χίστης πίεσεως πάνω στὸ τροχιζόμενο δόντι, αἰσθάνεται μεγάλη ἀνεσι, δεδομένου ὅτι δὲν εἶναι καθόλου αἰσθητὴ ἡ δόνησις.

Ἐπίσης στὴν ἀκρὴ τῆς χειρολαβῆς εἶναι ἐφαρμοσμένο ἓνα σωληνάκι, ποὺ διοχετεύει ἓνα κύκλωμα νεροῦ καὶ τὸ ἐκτοξεύει κατὰ βούλησιν πάνω στὸ δόντι τὸ ὁποῖο δὲν ἀφίνει νὰ υπερθερμανθῇ καὶ συνεπῶς νὰ προκαλέσῃ πόνον. Τὸ ἴδιο κάνει καὶ τὸ κύκλωμα αἵματος ποὺ ἐκφεύγει ἀπὸ μικρὰς τρυπίτσες στὴν ἀκρὴ τῆς χειρολαβῆς καὶ ψύχει τὴ φρέζα.

Ἡ ἐξαιρετικὰ, λοιπόν, μεγάλη ταχύτης περιστροφῆς τῆς φρέζας, ἡ ἀνεπαίσθητη πίεσις ποὺ ἐξασκεῖται στὰ δόντια κατὰ τὴν διάνοιξιν κοιλοτήτων καὶ ὁ ψεκασμὸς αἵματος καὶ ὕδατος στὴν φρέζαν καὶ τὸ δόντι, φέρουν τὰ ἀναμενόμενα θαυμάσια ἀποτελέσματα γιὰ τὸν ὁδοντίατρο, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ ἀσθενῆ κυρίως, ποὺ δὲν θὰ σκέπτεται τώρα πῶς θ' ἀντιμετωπίσῃ τὴν ἐκνευριστικὴν δόνησιν τοῦ ηλεκτρικοῦ τούρ, ἀλλὰ ἀκόμα περισσότερο ὅτι δὲν θὰ πονᾷ.

Πόσοι καὶ πόσοι δὲν εἶναι οἱ πάσχοντες ἀπὸ τὰ δόντια τους ποὺ δὲν πλησιάζουν στὰ ὁδοντιατρεῖα καὶ

μόνον γιὰ τὸν φόβο τοῦ τρυπανοῦ (τούρ)! Θάχατε τύχην στὸ σελόνι τοῦ ὁδοντογιατροῦ. Ἡ συζήτησις περιτρέφεται σχεδὸν κατὰ κατὰ κανόνα γύρω ἀπὸ τὸν ἐκνευρισμὸ ποὺ προκαλεῖ τὸ «δακνισμένο» αὐτὸ μηχανήμα τῇ με φρέζα, ὅπως τὴν ἀποκαλοῦν.

Γιὰ τὴν ἐξαγωγήν ἐνὸς ἢ καὶ πολλῶν δοντιῶν δὲν ἀνησυχεῖ γιὰτὶ ξέρει πῶς ὑπάρχουν οἱ ἀναισθητικὲς ἐνέσεις ἀλλὰ γιὰ τὸ τρόχισμα τί γίνεται;

Γι' αὐτὸ ἀκούγεται συχνὰ ὁ διάλογος μέσα στὸ ὁδοντιατρεῖο.

—Γιατρέ μου φτάνει! πονᾶω..δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω ἄλλο τὸν τροχό.

—Ὑπομονή! λέει ὁ ὁδοντογιατρός. Δυστυχῶς δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος....

Ἄς ἐλπίσουμε ὅτι μετὰ τὸ νέο τρύπανο οἱ οἱ ἀσθενεῖς δὲν θὰ... θρίσκουν δικαιολογία γιὰ νὰ μὴν ἐπισκέπτονται ταχτικά τὸν ὁδοντίατρό τους. Ὑπάρχει ὅμως καὶ μία ἄλλη ἐλπίς: Ὅτι οἱ ὁδοντίατροι μετὰ τὴν δόξιν τῆς νέας αὐτῆς κατακτήσεως τῆς ὁδοντιατρικῆς, θὰ... αὐξήσουν αἰσθητὰ τὴν πελατεία τους.

Τεχνικὸς τοῦ οἴκου Amalgamated Dental Co., κάνει ἐπίδειξιν τοῦ μηχανήματος καὶ τῆς λειτουργίας του σὲ ὁδοντιάτρους τῶν Ἀθηνῶν.

Οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ τῶν Ἐπαρχιῶν Παρακαλοῦνται θερμῶς, νὰ ἀποστείλουν τὴν συνδρομὴν των προσφέροντες οὕτω μεγάλην ἐξυπηρέτησιν εἰς τὸ περιοδικόν μας τὸ ὁποῖον ἀντιμετωπίζει τεράστια ἔξοδα.

Ο ΕΚΔΡΟΜΙΣΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΥΓΕΙΑ

Ἡ ἐκδρομὴ ἔχει γίνῃ πιά πολὺ τῆς μόδας. Ἀνθρώποι, ποὺ ποτὲ τοὺς δὲν ἔβγαζαν τὸν σφιχτὸ λαϊμοδέτη τους καὶ μετὰ τὸ ντάλα καλοκαίρι ἀκόμη, τώρα μόλις ἔρῃ ἡ Κυριακὴ ἢ καμμιά γιορτὴ πετάνε τὰ καλοσιδερωμένα ρουχάτους καὶ μ' ἓνα παρδαλὸ πουκάμισο ξεκούμποιο καὶ τὸ σακκίδιο στὴν πλάτη σκαρφαλώνουν σὰν παιδιὰ στὸ ἐκδρομικὸ λεωφορεῖο ἢ ὁποιοδήποτε ἄλλο μέσον γιὰ νὰ ξεχυθοῦν στὴν ἐξοχί.

«Γυρίστε πίσω στὴ φύση», τοὺς καλεῖ ὁ Ζάν-Ζακ Ρουσσώ.

Ὁ ἐκδρομισμὸς εἶναι ἡ μόνη μόδα ποὺ προσφέρει ἀπειρα ἀγαθὰ στοὺς ἀνθρώπους κυρίως τῶν πόλεων. Καὶ πρὸ παντὸς ὑγεία.

Ὅταν ὁ ὑπάλληλος ἢ ὁ ἐργάτης ἢ ὁ ἐπιστήμονας κουρασμένος ὅλη τὴν βδομάδα ἀπὸ τὴ δουλειά του, γυρίζει τὸ Σαββατόβραδο καὶ βάζει τὸ ζυγνητῆρι γιὰ νὰ σηκωθῇ χαράματα γιὰ τὴν αὐριανή του ἐκδρομὴ, ἔχει ἀρχίσει κ' ὅλας νὰ ξεκουράζονται καὶ μόνον μετὰ τὴ σκέψη ὅτι θὰ ξεφύγῃ ἔστω καὶ γιὰ λίγο ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς καθημερινῆς ρουτίνας τῆς ἐπαγγελματικῆς του ζωῆς.

Ἄλλ' ἂς ἐξετάσουμε καὶ ἀπὸ ἐπιστημονικὴ ἀποψη τὸ πρᾶγμα.

Ὁ ἀνθρώπος, ὁ κάθε ἐπαγγελματίας ἔχει ἀνάγκη μιᾶς κάποιας ποικιλίας στὴ ζωὴν.

Σκυμμένους καὶ καμπουριασμένους ὅλη τὴ βδομάδα, στὸ γραφεῖο του, μόλις καὶ ἀναπνέει. Καὶ τί ἀναπνέει; Τὸν ἀποπνιχτικὸ καὶ βρώμικο αἶρα τῶν γραφείων καὶ τῶν ἐργοστασίων γεμάτο καπνὸς καὶ παντοειδῆς δυσωπίες. Τὸ νευρικὸ σύστημα, βρίσκειτα διαρκῶς σὲ ὑπερδιέγερσι. Τὰ μέλη τοῦ σώματός του κινεῖται δυσανάλογα. Γιὰτὶ ἄλλος δουλεύει μετὰ τὰ χέρια, ἄλλος μετὰ τὰ πόδια, ἄλλος μετὰ τὸ μυλό. Ἄλλος ὀλημερὶς ὀρθίος. Ἄλλος δουλεύει μετὰ τὸ αὐτὶ κ' ἄλλος μετὰ τὸ μάτι.

Ἔτσι, ὅλη αὕτὴ ἡ δυσαναλογία τῆς ἐργασίας τῶν διαφόρων ὀργάνων-μελῶν τοῦ σώματος κουράζουν πολὺ τὸν ὄργανισμὸ μας. Γι' αὐτὸ ἔχουμε καὶ τὶς ἐπαγγελματικὲς λεγόμενες ἀρρώστειες. Ποιὸς, ὅμως, μπορεῖ νὰ μᾶς σώσει ἀπὸ τὶς δυσάρεστες αὐτὲς συνέπειες; Ἀπαιτοῦμε ἀδίσταχτα: Ὁ ἐκδρομισμὸς, τὸ υπαίθριον, ἡ φύσις, ἡ φυσιολατρεία. Ὁ καθαρὸς αἶρας. Ὁ αἶρας τῆς υπαίθρου ἐπιδρᾷ εὐεργετικώτατα, χαίδ' ὄντας τὰ γυμνά μας μέλη, ἐπὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος. Ἡ χαμηλὴ ἢ ἡ ὑψηλὴ πίεσις, στὸ βουνὸ ἢ στὴ θάλασσα ἔχει κ' αὕτὴ τὰ εὐεργετήματά της.

Οἱ ἐναλλαγὲς τῶν τοπίων ἀπ' ὅπου περνᾷ τὸ λεωφορεῖο ἀνάμεσα σὲ ἀόρημα μέρη, ποὺ σοῦ φέρνουν ἱλιγγὸ πρὸς στιγμὴν, ὅταν φθάσῃ πρὸς τὴν πεδιάδα ἢ τὴ θάλασσα αἰσθάνεσαι σὰν νὰ εἶσαι ἓνας ἥρωας, σὰν νὰ κέρδισες μιὰν ἀναιμάκτη μάχη. Δημιουργοῦνται ἔτσι ἀνάλογες ψυχολογικὲς ἐναλλαγές.

Οἱ ὀπτικὲς ἐντυπώσεις πότε ἀπὸ τὸν πεντακάθαρο γαλάζιον οὐρανὸ καὶ πότε ἀπὸ τὸ ἀνθισμένο καὶ καταπράσινο τοπίο σοῦ ἀναστατώνουν τὴν ψυχὴ. Πόσα εὐγενικὰ αἰσθήματα δὲν γεννιοῦνται αὕτὴ

τῇ στιγμῇ. Γι' αὐτὸ καὶ βλέπετε μικροὶ καὶ μεγάλοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες, στὶς ἐκδρομὲς γίνονται ὅλοι ἀπλοί. Μετὰ τὸ κολαμπουράκι τοὺς μετὰ τὸ τραγουδάκι τοὺς, μετὰ τὸ παιγνιδάκι τοὺς.

Δὲν ὑπάρχει πιά ὁ ὑπολογισμὸς καὶ τὸ συμφέρον ἀνάμεσά τοὺς. Ὁ σκοπὸς τοὺς εἶναι κοινός. Πῶς θ' ἀπολαύσουν ὅλοι μαζί καλύτερα τὴν φύσι. Νυσαγωγίζονται ὁ ἓνας μετὰ τὸν ἄλλον ποιὸς θὰ εἶναι περισσότερο εὐχάριστος σὴν πᾶρα του. Νὰ μιὰ εὐγενικὴ ἀμύλλα ποὺ δὲν μπορεῖ ἀσφαλῶς νὰ τὴν συναντήσῃ κανεὶς στὴν καθημερινὴ ζωὴ.

Ὅσο πιά κοντὰ. Ζεῖ κανεὶς πτός τῇ φύσει καὶ μέσα σ' αὐτήν, τόσο πιά πολὺ, Νοιώθει πῶς δὲν εἶνε τίποτα, ἀλλὰ εἶναι καὶ τὸ πᾶν. Ἀρκεῖ νὰ μὴν πᾶει ἐνάντια σ' αὐτήν. Εἶδατε πόσο εὐτυχισμένος φαίνεται ἐκεῖνος ὁ βοσκός, ποὺ στὴν ἀντικρυνὴ πλαγίᾳ τοῦ βουνοῦ, ἀνάμεσα στὸ κοπάδι του, παίζει τὴ φλογέρα του; Εἶδατε τοὺς θεριστάδες μετὰ τὸ δρεπάνι στὸ χέρι καὶ τὸ τραγοῦδι στὸ στόμα πόσο χαρούμενοι φαίνονται, παρ' ὅλη τὴν κουραστικὴ ἐργασία τους;

Ἡ θαυματουργὴ φύσις, ὁ καθαρὸς αἶρας, ὁ ἀνοικτὸς ὀρίζοντας τοὺς δίνουν ὅλο καὶ περισσότερον κουράγιο. Γι' αὐτὸ καὶ ἀπαροῦμε ὅταν βλέπουμε ἀνθρώπους ποὺ ποτὲ τοὺς δὲν ξέρουν τί θὰ πῇ λουτρό καὶ καθαρὸ ρούχο, νὰ εἶναι ὑγιέστατοι καὶ ροδοκόκκινοι. Τὸ καθημερινὸ τοὺς λουτρό τὸ παίρνουν στὸν ἥλιο καὶ στὸν αἶρα, στὸ βουνὸ καὶ στὸν κάμπο. Τὸ νευρικὸ τοὺς σύστημα ἔτσι εἶναι ἰσορροπημένο. Ὅλα καὶ Σοβ. Ἐνώσεως στὸν ἐπιστητὰ μέλη τοῦ σώματός του δουλεύουν καὶ κινεῖται φυσιολογικά.

Ὁ Χοντρός: Πῶς εἶσθε, γιατρέ μου; Καλὰ;

2η ΚΑΡΔΙΑ ΜΕ ΑΡΙΣΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Ὁ Σοβιετικὸς καθηγητὴς τῆς χειρουργικῆς Βλαδιμήρ Ζενίχοφ ἐπέτυχεν μιὰν δυσκολωτάτην ἐγχείρησιν. Παρουσία τοῦ Ἀμερικανοῦ καθηγητοῦ κ. Μπέριμαν ὁ σοβιετικὸς ἐπιστήμων ἀφήρεσε κατόπιν δυσχερεστάτης ἐγχειρήσεως διατομῆς 2 ὥρων, τὴν καρδιὰ ἐνὸς σκύλου τὴν ὁποία μετεμόσχευσε σὲ ἄλλον σκύλον, ὁ ὁποῖος ζῇ τώρα μετὰ δύο καρδιές. Τὸ ἴδιο πείραμα εἶχε γίνῃ πρὶν ἀπὸ λίγο καιρὸ ἐπὶ τοῦ σκύλου «Πάλμα» ὁ ὁποῖος ἐξακολουθοῦσε νὰ ζῇ ἐπὶ 10 μέρες μετὰ δύο καρδιές. Ἐπίσης ἄλλος σκύλος ἐπὶ 32 μέρες.

Ὁ καθηγητὴς Μπέριμαν παρηκολούθησε μετὰ μεγάλο ἐνδιαφέρον τὸ πείραμα τοῦ Σοβ. Καθηγητοῦ κ. Ζενίχοφ, διότι καὶ ὁ ἴδιος ἀσχολεῖται μετὰ παρόμοια πείραματα στὶς Ἡν. Πολιτείες. Ἐμεινε δὲ ἀπολύτως ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὸ πείραμα τοῦ καθηγητοῦ Ζενίχοφ, διότι ὅπως ὁμολογεῖ ὁ ἴδιος, ἓνας σκύλος σὶνὸν ὁποῖο ἔκανε τὸ ἴδιο πείραμα ἔζησε μόνον ἔξ ὥρες.

Δὲν ἀπέκρινε δὲ τὸ γεγονός ὅτι τὰ πειράματα αὐτὰ τῶν διοικητικῶν σοβιετικῶν ἐπιστημόνων, ἀνοίγουν μεγάλες προοπτικὲς γιὰ τὴν πρόοδο τῆς λατρικῆς καὶ ἐιδικώτερα τῆς χειρουργικῆς. Καὶ ὁ κ. Μπέριμαν καταλήγει: «Ἡ συνεργασία μεταξὺ Ἡν. Πολιτειῶν καὶ Σοβ. Ἐνώσεως στὸν ἐπιστητὰ μέλη τοῦ σώματός του δουλεύουν καὶ κινεῖται φυσιολογικά.

ΕΝΑΣ ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΣ... ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΚΑΙ ΗΘΟΠΟΙΟΣ!

—Ο Γιάννης Πρινέας εγκαταλείπει το Φαρμακείο και βγαίνει στο Θέατρο!
Το ξύρισμα του μουστακιού του.— Καί ένας ακόμη «φόνος» μουστακιού.

Του Συνεργάτου μας κ. ΣΩΤΟΥ ΠΕΤΡΑ

Ο πασίγνωστος κωμικός μας και συγγραφέας Γιάννης Πρινέας, πριν βγεί στο θέατρο, έβασκονε το επάγγελμα του φαρμακοποιού. Διπλωματούχος χημικός και δοσανολόγος, εργαζότανε σ' ένα φαρμακείο του Πειραιώς, μά είχε και ταλέντο και έγραφε στίχους και διηγήματα που την εποχή εκείνη (1906), του τα δημοσιεύανε οι έφημερίδες και τα περιοδικά και τον καλοπληρώνανε. Το ταλέντο του Πρινέα έκτός από τα ποιήματα και τα διηγήματα, σε λίγο μάς τον έμφανίζει και ως θεατρικό συγγραφέα με το πρώτο του έργο «Οι δικοί μας» που το παίρνει να το παίξει ο θίασος της Φιλίας «Αργυρούλου».

Το έργο επιτυχία με επιτυχία, μά με το παλιό του ο Πρινέας άρρωσθησε βαρύνει. Έπαθε όξεία θεατρίτιδα, προσβληθείς από το μικρόβιο των παρασκηνίων. Έφυγε, λοιπόν. Ένα πρωί από το φαρμακείο που εργαζότανε και χωρίς καν να το ανακινώσει στο σπίτι του άλλα ούτε και στους άχρηστους φίλους του το Λάμπρο Πορφύρα τον «Αριστο Καμπάνη και κίνα-δυό άλλους, ακολουθούσε το θίασο που είχε μέσα τον Πετρόχειλο, τη γυναίκα του, τον Ζαφειρίου και μερικούς άλλους έρασιτέχνες. Τόν πήραν τον Πρινέα για δοκιμο ήθοποιό, αλλά προτού του δώσουν ρόλο, τον κατέβαζαν στο υποβολείο. Σάν γραμματισμένος επιστήμων, ο Γιάννης τά κατάφερνε πιά καλά στο υποβολείο.

Ο θίασος αυτός έπαιρνε-δενε τουρνέ για πρώτη φορά στον Άστακό. Τη σκηνή του θεάτρου την έστηναν εκ του προχείρου επάνω στη σταφίδα, στη μεγάλη αποθήκη του ονομαστού τότε σταφιδεμπόρου Καραμπούρη.

«Δραματικός θίασος» Ρεπερτόριο πλούσιο. Τιμολόγιστρον: Δέκα ανά φρέσκα ήμισή ανά λάδι ήμισή ανά τυρί.

Ο θίασος έδινε παραστάσεις με εισπράξεις που γέμισαν μπαούλα και κοφίνια, νταμιτζάνες λάδι και άλλα τρόφιμα. Ο Πρινέας υποβολέας «Ένα δρά-δυ που θα παίζανε την «Τόσκα» του Σαρδού, προς τιμήν του πληρώματος αγγλικών θωρηκτών που είχαν καταπλεύσει για γυμνάσια εκεί. άρρωσθησε ο Πετρόχειλος που έκανε τον Σκάρπια.

—Τι θα γίνει; Ποιός θα παίξει το Σκάρπια;

Ο Πρινέας έσωζε την κατάσταση.

Ανεστέτο λοιπόν από το υποβολείο ο Πρινέας κι έκανε πρόχειρα πρόβα τον Σκάρπια. Έπερε όμως ο Γιάννης να κάνει και μια μεγάλη θυσία για να μπορέσει να παίξει το Σκάρπια. Να ξύριση το μουστάκι του! Δε μπορούσε να βγεί μουστακωμένος Σκάρπιας, γιατί ο Σκάρπιας κατά τον συγγραφέα ήταν σπανός.

Το ξύρισε, λοιπόν, κομμάτια να γίνει!

κι' ήταν έτοιμος μ' όλους τους ήθοποιους, με τη Φλώρια Τόσκα και τον Μάριο Καβαντόσι ν' άρχιση την παράσταση. Όταν καταφθίνουν οι θεαταί.

Ναυτες κι' αξιοματικοί έγγλέζοι σκνίπα στο μεθύσι που θέλανε να δοüne παράσταση! Μήχαν στο θέατρο, στην αποθήκη, δηλαδή, με όργανα και με φωνές, διώξαν από τη σκηνή τους ήθοποιους κι' ανεβήκανε αυτοί πυροβολώντας στον αέρα.

Ο Σκάρπιας, ή Τόσκα κι' ο Καβαρντόσι κι' οι λοιποί ήρωες του δράματος του Σαρδού. που να τονμήσουν να φέρον άντλρρησι; Τά χρεαστήκανε κι' όπως ήταν ντυμένοι κατέβηκε στην πλατεία και κάθισαν κι' αυτοί στις καρέκλες. Κάνανε πώς ή'ανε κατενθουσιασμένοι, με γέλια και χαρές και χειροκροτούσαν τους Έγγλέζους.

Δεν έμεινε καρέκλα για καρέκλα γερή και καρφή στη θέσι του. Σμπαράλια ή σκηνή. Οι έγγλέζοι στο μεθύσι τους, τά κάνανε θάλασσα!...

Τήν άλλη μέρα το πρωί ο θίασος, ύστερ' απ' το ρεζιλίκι αυτό, μάζευε ταμπογαλίκια του κι' έρχότανε στον Πειραιά. Τώρα; Πώς να πάη στο σπίτι του ο Πρινέας; Πώς να εμφανισθί στο γέρο του; Μόλις έφτασε στο φαρμακείο που δούλευε πρώτα, που τό είχε εγκαταλείψει για να γίνει θεατρίνος και τον είδε ο προϊστάμενος με ξυρισμένο μουστάκι δεν τον γνώρισε.

—Νά μή σε δη ο γέρο Πρινέας, γιατί θα σε σφίξει που ξύρισες το μουστάκι σου... του είπε.

Πραγματικά ο γέρος του το θεωρούσε έγκλημα να κόβη το μουστάκι του ο άνδρας. Και τό απλό φαλλίδισμα ακόμα τό συχαινότανε.

Και τώρα τι γίνεται; Θα τον πέταγε έξω απ' το σπίτι του θα τον τόν έ-δλεπε ξυρισμένο και θα τον αποκλήρωνε.

Τι νομίζετε, λοιπόν, πώς σφίστηκε ο Πρινέας; Σκέφτηκε να βάλη ψεύτικο μουστάκι και να πάη στο γέρο του. Πήρε από τον Ζαφειρίου ένα μουστάκι που φορούσε στον Καβαρντόσι. Το κόλλησε με κόλλα (την ειδική κόλλα που κολλάνε στο θέατρο τα μουστάκια) τώτρηψε ταγγελοειδώς, όπως έστριβε και το δικό του, περίμενε να νυχτώση και πήγαινε στο γέρο του.

Ο γέρος του που ήταν και λίγο μύωψ, δεν πήρε μυρωδιά το ψευτομουστάκι. Τούκανε παρατηρήσεις, βέβαια, που άφισε την επιστήμη του και βγήκε στο θέατρο, αλλά ο Πρινέας μάλωσε προσωρινά το πρόβλημα, δόθεν πώς δεν έγινε θεατρίνος, αλλά ακολουθούσε το θίασο ως συγγραφέας. κι' επειδή ήξερε και γράμματα πιά πολλά απ' τους άλλους, τους έκανε τον υποβολέα....

Σε τρεις μέρες ο θίασος Πετροχειλού—Πρινέα—Ζαφειρίου, ξανάφυγε για τουρνέ. στη Θήβα αυτή τη φορά, κι από τότε ο Πρινέας δεν ξαναγύρισε στο Φαρμακείο του ούτε στο πατρικό του σπίτι με ψεύτικο μουστάκι. Είχε γίνει πιά «ξυρισμένος», αφού είχε ως κύριο επάγγελμα του το θέατρο...

* * *
Ένα ώρατο έπίσης ανέκδοτο διηγούνται για τό μουστάκι του Γεωργίου Δράμαλη, του στυλοβάτη της Έλληνικής Όπερέττας, τον καλλιτέχνη που τόσο πρόωρα λόγω της παθήσεως των ματιών του αναγκάστηκε να εγκαταλείψη τη σκηνή.

Ο Δράμαλης έδωγαν για πρώτη φορά να παίξη ρόλο Μεταπηδούσε από τό κόρο, που τραγουδούσε με... τρίπηχο μουστάκι, εις τάς τάξεις των πρωταγωνιστών. Έκανε τό ρόλο του Φράνκ στη «Νυχτερίδα» του Στρους, στο μακαρίτικο «Δημοτικό θέατρο».

Τό βράδυ της γενικής δοκιμής του έργου, ο μακαρίτης Παπαϊωάννου, είπε στον Δράμαλη.

—Δεν πιστεύω να νομίζεις πώς μπορείς να βγής αύριο να κάνης τό ρόλο με αυτή τη μουστάκα;

—Αμ' πώς θα βγώ; τόν ρώτησε ο Δράμαλης.

—Θά τό κόψης!

—Νά ψαλλιδίσω;

—Τι φαλλιδίσμα μου τσαμπουνάς; Θα τό ξυρίσης!...

—Με Χριστέ και Παναγιά. Νά χαλάσω τό μουστάκι μου;

—Νά τό χαλάσης! Όλοι έτσι κάνουμε.

—Μά...

—Μά, και ξεμά δεν έχει. Τό μουστάκι νά τ' άφίσης στο κουρέιο! — του έδήλωνε ο Παπαγιάννης που δεν έλεγε και πολλά και ο ταπεινός Δράμαλης θέλοντας και μή, άποφάσιζε να σκοτώση τό μουστάκι του...

Του τό έκτελούσε ο κουρέας του θεάτρου ο Φωκων και τώπαιρνε άπόφασι μά δεν ήξερε τό τι θα έπακολουθούσε στο σπίτι του.

Τή νύχτα που πήγε στο σπίτι του μετά την παράσταση, δεν τόν είδε κανέναν. Έπεσε και κοιμήθηκε κατενθουσιασμένος με τό σουξέ του. Η μητέρα του, ή κυρία Πολυξένη, που κάθε πρωί έρχόταν στο κρεβάτι του και τόν φιλούσε πρώτα για να τόν ξυπνήση ύστερα, μόλις ξεσκέπασε τό πάλτωμά του και άκούμπησε τά χείλη της στα μάγουλά του, έμνηξε τις φωνές τρομαγμένη.

—Παναγίτσα μου, τό παιδάκι μου! Γιώργη μου, καμάρι μου, ποιός σου τώκανε αυτό τό κακό;

Ο Δράμαλης τρώμαζε και πετάχτηκε από τό κρεβάτι του,

(Συνέχεια εις την σελ. 12)

ΤΙ ΜΟΥ ΕΙΠΕ Η Κ^Α ΑΣΛΑΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΝΟΒΟΚΑΪΤΗ

«... Νομίζω ότι ωφελεί στα άρθρικά, στο άσθμα, στα κυκλοφορικά...»

Της έκλεκτής Συνεργάτιδός μας ΛΙΛΙΚΑΣ ΝΑΚΟΥ

Έγραψα σειρά άρθρων στα «Νέα» με έντυπώσεις μου από την Ρουμανία όπου βρισκόμουν εκεί καλεσμένη από τό Έθνικό Συμβούλιο των γυναικών. Παρέμεινα 28 ημέρες, και κάθησα τό Πάσχα, όμολογώ από περιέργεια να δώ πώς γιορτάζονται οι άγιες αυτές ημέρες, στις χώρες του παραπετάσματος.

Τά άρθρα μου στα Νέα, φυσικό ήταν να μην άρέσουν σε μερικούς, και ν' άρέσουν σε... πολλούς.

Είπε λοιπόν τόσο δύσκολο να πη κανείς την άλήθεια; Είχα πάντα ως άρχή, ως δημοσιογράφος να μην πολώ την πέννα μου και να την σέβομαι. Ό,τι λοιπόν είδα στην Ρουμανία μου άρεσε. Δεν κυττώ λεπτομέρειες, λόγου χάρι αν οι βιτρίνες των μαγαζιών είναι χειρότερες ή καλλίτερες από τις δικές μας, φυσικό είναι να έχουμε καλλίτερα έμπορεύματα και πολυτελείας είδη, αφού τά φέρουμε άπό τό έξωτετικό και πληρώνουμε δασμούς. Ός τόσο τά μαγαζιά τους έχουν άπό όλα τά είδη, και τό σημαντικό είναι, ότι πλημυρίζουν άπό πλήθη που αγοράζουν. Δεν θα δής έμπορικό με ύπαλληλους με σταυρωμένα τά χέρια. Τά πελώρια καταστήματα, τύπου «Μπόν-μαρσέ» του Παρισίου είναι κρατικά. Αφήνουν όμως και έλεύθερο έμπόριο στα είδη πολυτελείας. Αυτό που πρόσεξα και μου έκανε έντύπωση είναι τά εξής βασικά ζητήματα που ένδιαφέρουν τόν καθένα μας, δηλ. έμάς την τάξη των εργαζομένων.

Τό άτομο είναι εξασφαλισμένο εις. Πρώτον, άνεργία δεν ύπάρχει γιατί γίνονται κολοσιαία έργα παντού.

Δεύτερον: Τά παιδιά έχουν τελείως δωρεάν μόρφωση και Πανεπιστήμιο.

Τρίτο: χωρίς κρατήσεις, και τύπου ΙΚΑ, οργανισμούς άνα άρρωσθήσεις έχεις περίφημα Νοσοκομεία δωρεάν και φάρμακα έπίσης. Στα δόσον χρόνια έχεις σύνταξι γήρατος που συμπληρώνεις με άλλην άμα έχεις εργαστή,

και έτσι επιδίδεσαι σε ό,τι άλλο σ' άρέσει ή και εξακολουθής τό επάγγελμά σου.

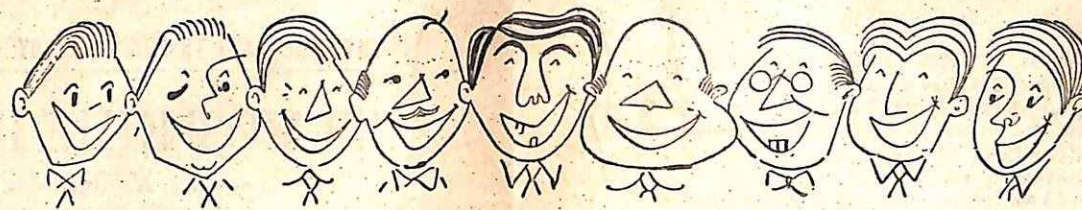
Τά γηροκομεία που επισκέφθηκα περίφημα. Αυτό μάλιστα στο όποιον εργάζεται ή Κ^Α Ασλάν που γνώρισα προσωπικά μου έκανε έντύπωση για τό πνεύμα άνθρωπισμού, και συμπόνιας που βασιλεύει. Δεν έχει την άποκρουστική άτιμότητα των ίδρυμάτων αυτών.

Με τί άνθρώπινη συμπόνια οι γιατροί μιλάνε στους άρρωστους γέροντες που γνώρισα. Η προσωπική της Κας Ασλάν μ' ένθουσίασε, γιατί είναι για σεμνή γυναίκα δίχως φούμαρα. Μου είπε τά εξής:—Εγώ δεν είμαι παρά ένας κοίκος σε μία άλυσίδα μελετητών.

Έτυχε σε μένα να έχω επιτυχίες με τη νοβοκαΐνη άλλοι θα τελειοποιήσουν ακόμα περισσότερο την δικιά μου μελέτη. Νομίζω ότι ή νοβοκαΐνη, ύστερα από πειράματα που έκανα ότι ωφελεί στα άρθρικά, στο άσθμα, στα κυκλοφορικά νόσήματα...

Είπε για γυναίκα ως 55 χρονών περίφημα διατηρημένη πολυ συμπαθής και άπλή. «Η έργασία μου είναι τό πείθος μου, μου είπε ακόμα χαμογελώντας: οι γιατροί είχα δυσκολία να με ένθουσιασθώ το λοιπόν; Είπε έγκλημα αυτό; Τώρα αν ή κάλτσα ή νάβλον δεν είναι ίσης ποιότητας με την άμερικάνικη, και τά ύφάσματα ίσως όχι ποιότητας εξαιρετικής, ποιός τά προσέχει αυτά, για ένα τεράστιο έργο άνοιχοδομήσεως ενός Κράτους που άρχισε άπό τό Άλφα;.. Έένες εταιρίες πριν άπομυζούσαν την Ρουμανία, μεγιστάνες σπαταλούσαν τό κοίμα, χωρικοί είλωτες ήπνεχαν με τό άλλο καθεστώς. Κάνεις σύγκριση με τό τι ήταν πριν ή Ρουμανία, και πώς είναι σήμερα. Άλλά όσοι πριν την άπομυζούσαν φυσικά δεν είναι σήμερα εύχαριστημένοι, αυτό είναι όλο, και αυτό κατάλαβα. Και νομίζω πώς δεν κατάλαβα στραβά.

Άλλως τε άμα δής κάτι με τό δικό σου φακό, δικαίωμα έχει και ό άλλος να τό δη με τό δικό του. Λέω ό,τι είδα. Δεν πάω να εύχαριστήσω κανέναν φτάνει ναμει είλικρινής με τόν έαυτό μου.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΟΔΟΝΤΑΓΡΑΣ

Έχω μπή σέ στόματα μοσχομυρισμένα
(χνώτα σάν αρώματα) στόματα, παρθένα...
Έχω μπή σέ στόματα κι' ηύρα συχασιά:
(μύριζαν σάν πτώματα απ' την άπλυσιά!)
Δόντια είδα όμορφα και γυαλιστερά
κι' άλλα ποικιλόμορφα, δόντια κοφτερά...
Δόντια σάπια γνώρισα, δόντια άγριεμένα
και όπισθοχώρησα, μη με φάν και μένα!
Χείλη ώραία φίλησα κι' ένοιωσα σκιρτήματα
σέ... λαίμους εκύλισα, (ξύπνησα αισθήματα...)
Δόντι βγάζω—σάν χαλά (κι' είναι πλέον βάρος)
άλλα και γερά—πολλά: όποιο πάρη ό χάρος!!!
ΣΤΕΛ. ΤΖΙΤΖΙΔΗΣ

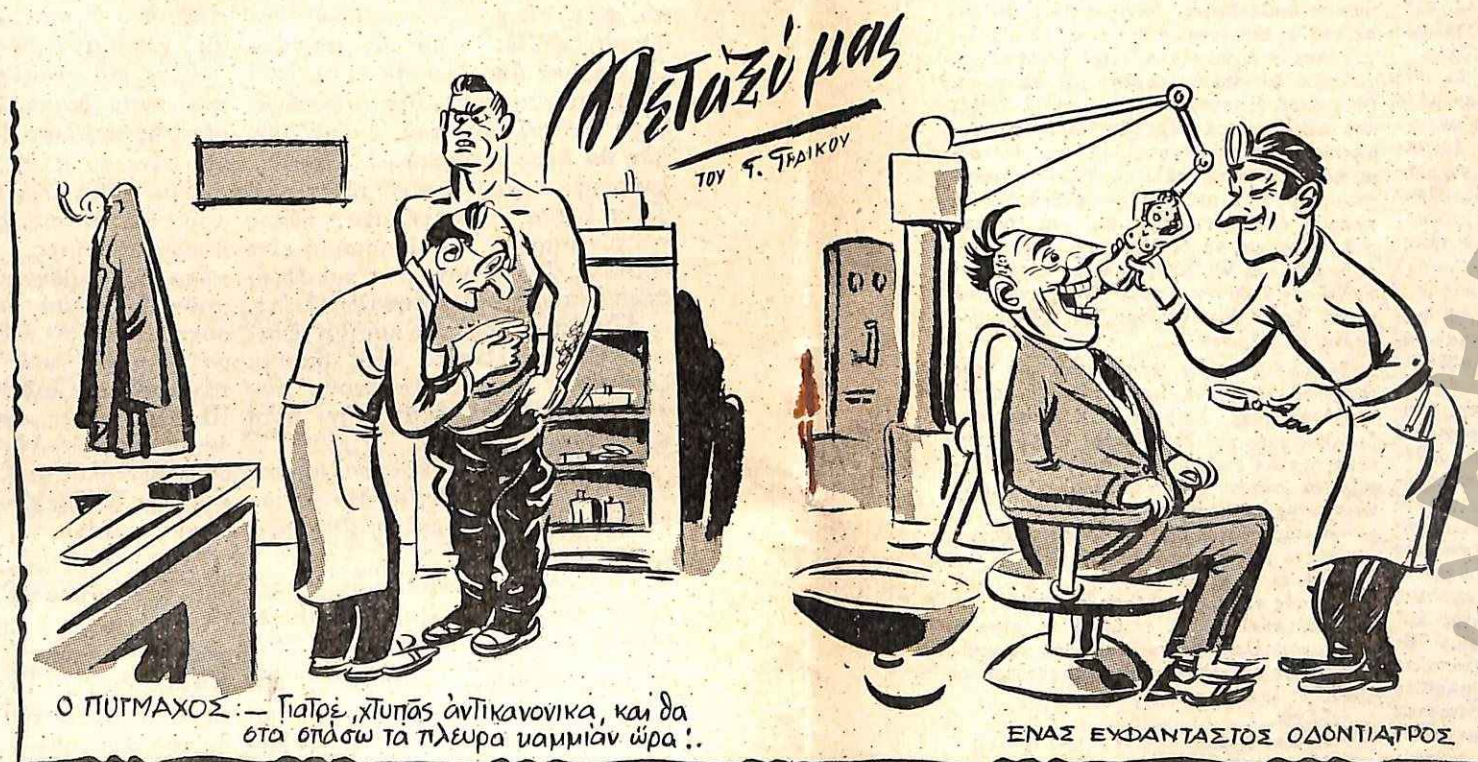
"ΝΤΥΘΗΤΕ ΠΑΡΑΚΑΛΩ,"

Μία νεαρά κυρία
σ' όδοντιατρείο φθάνει
και ντυμένη τολμηρά
με διαφανές φουστάνι
και με ντεκολτέ μεγάλο
προκαλεί άμέσως σάλο...
Κάθεται στην πολυθρόνα
άγαλμα, θαρρείς, ζεστό
σάν θεά—σάν άμαζόνα,
σά νεράϊδα—πιδ σωστό.
Έτσι μισοξαπλωμένη
πιδ γυμνή παρά ντυμένη
πρόκληση 'ναι δυνατή
ό γιατρός την.. ζαμαρώνει
τρεμουλιάζει και ιδρώνει
(Παναγιά μου τί 'ν' αυτή;)
Τήν ύπομονή της χάνει:
«—Έ, γιατρέ μου κουνηθήτε
«κάποιο ραντεβού θα χάσω...»
(Και, τή μπλοῦζα κείνος βγάνει)
«—Νά κυρία μου... ντυθήτε
«διά νά σās εξετάσω!!!»
Γ. ΚΟΡΩΝΗΣ

—Ηρθες λητρούλη μου; Νά, κι' ό γιατρός
μολις ήρθε για τό έμβρυο που λήχαινε

—Σας Βάλαμε ξέρετε, αυτό το «έκλειρ» στην
κοιλιά γιατί θα χρειαστεί νά σās ξαναεμφυτεύσουμε

Ο ΠΥΓΜΑΧΟΣ: — Γιατρέ, χτύπας αντίκανονικά, και θα
ότα σπάσω τα πλευρά μαρμιάν ώρα!..

ΕΝΑΣ ΕΥΦΑΝΤΑΣΤΟΣ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ

ΓΙΑΤΡΟΙ ΚΑΙ "ΓΙΩΤΑ - ΧΙ,"

Ό Μάιος μās έφτασε, έμπρός βήμα ταχύ
νά τον προϋπαντήσετε γιατροί με «Ι. Χ.».
Γιατί αν δέν διαθέτετε «ρόδα» ήγουν άμάξι
όσο λαμπροί κι' αν είσαστε γιατροί, δέν είσθ' έν... τάξει!

Τήν σήμεραν απέκτησε αύγλην πολυ μεγάλην
τό «Ι. Χ.» αγαπητοί, μέσα στην βιοπάλην.
Κι' όποιος δέν έχει «Ι. Χ.» την αύγλη του την χάνει
και απ' τον ποδαρόδρομο του μέλλει νά... πεθάνη!

Στό Φάληρο μιá ένεση, έπίσκεψη στοῦ Γκύζη
όπως ή σβούρα κι' ό γιατρός δλημερίς γυρίζει
«Ό πυρετός ανέβηκε! Νάρθει ό Γιατρός ταχέως!»
... Στοπρώτο τραμ σκαρφάωσε άλλ' ήρθε... τελευταίος...

Στόν ύπνο του, στό ξύπνιο του λεπτό δέν τον αφήνουν
κι' από παράδες κι' άμοιβή;... "Αν έχουνε του δίνουν.
Γιατί, ως γνωστόν, επικρατεί ή γνώμη στόν κοσμάκη
Πώς όποιος κάνει τό Γιατρό, έχει και... παραδάκι!

Μ' αλλοίμονον και τρισαλλοί, σέ όποιον τό πιστεύει
—"Η έφορία, φίλοι μου, πάντα παραμονεύει.
και όποιον δεί με «Ι. Χ.» τότε βουτά άμέσως
και τότε γδύνει πάραυτα «άμέσως» και «έπιμέσως»!

Λοιπόν, Γιατροί, τί λέγαμε; "Έχετε «Ι. Χ.»
για νά προϋπαντήσετε τον Μάη στην έξοχή;
Γιατί αν δέν αποκτήσατε ως τώρα έν' άμάξι
"Όσο λαμπροί κι' αν είσαστε γιατροί, δέν είσθ' έν... τάξει!

...Κι' οι Μάιοι μās έφτασαν και πέρασαν και πάνε!
Και οι Γιατροί την κόρσα τους ποτέ δέν άποκτάνε.
Και δόστου τραμ και τρόλεϋ—κι' αν θέλεις πιστέψέ το
πως οι γιατροί μας «Ι. Χ.» δέν παίρνουν ούτε φέτο!..

ΣΠ. ΜΑΡΙΝΟΣ

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΜΕ ΤΟ ΣΑΝΤΟΥΡΙ

ΖΗΣΗ ΣΚΑΡΟΥ

—Τι τὸ ἔκανες, μπαμπά, ἐκεῖνο τὸ σχέδιο, ποὺ εἶχες ἀρχίσει στὸ πανηγύρι τῶν τσιγγάνων;

—Α, εἶναι μια ἱστορία ποὺ ἀρχισε μόνος. Πῶς σοὺ ἤρθε νὰ μοὺ τὸ θυμίσεις;

—Γιατί; Δὲν εἶταν ὠραῖο;

—Ὁρατο θὰ γινόταν, ἀλλὰ δὲν ἔγινε.

—Τὸ πέταξες;

—Ὁχι, κάπου βρέσκεται.

—Μοὺ τὸ δίνεις;

—Μὰ δὲ φαίνεται τίποτα, μονάχα δυὸ μολυβιές.

—Δὲν πειράζει, τὸ θέλω.

Γιὰ νὰ μὴ χαλάσει τὸ χατῆρι τῆς κόρης τοῦ ὁ πατέρας ἔφαξε καὶ βρῆκε τὸ σχέδιο στὰ χαρτιά του.

—Νά, βλέπεις; Δὲν ἐξαφανίζεται τίποτα.

Μῆτε κεφάλι, μῆτε σῶμα, τίποτα, τί νὰ κάνει...

—Πῶς, πῶς...—ἔκανε τὸ κοριτσάκι. —Νά, ἐδῶ θὰ τραβήξεις μιὰ γραμμὴ καὶ θὰ γίνῃ τὸ σαγόνι, μετὰ οἱ ὦμοι, τὰ χέρια... καὶ ἐδῶ ἡ κιθάρα.

—Δὲν ἐπαίξε κιθάρα, ἔκεινο τὸ 'λε-
γαν σαντούρι.

—Τὸ ἴδιο κάνει. Δὲ διαφέρει πολὺ ἀπ' τὴν κιθάρα. Μιὰ κιθάρα, χωρὶς λαϊμό, ποὺ νὰ παίζεται πάνω σ' ἓνα τραπέζι. Κ' ὕστερα ἡ μουσική.

—Ζωγραφίζεται ἡ μουσική;!

—Γιατί; Δὲ φαίνονται ἀλλιῶς οἱ ἄνθρωποι, ὅταν ὑπάρχει μουσική;

Ὁ πατέρας ἐαρινίστηκε Μπορεῖ ἔνας πίνακας νὰ ἐκφράσει τὸ εἶδος τῶν ἡχῶν; Παραμέρισε κ' ἔγειρε σκεπτικὸς στὸ ντι-
θάνι. Τὸ κοριτσάκι σήσωσε τ' ἀρχι-
νι-
σμένο σχέδιο ψιλά καὶ μισόκλεισε τὰ μάτια. «Ἦθελε νὰ περάσει μέσ' ἀπ' τὸ χαρτί, πέρα ἀπ' τὸ χαρτί, νὰ φτάσει μακριά, πάνω στὸ ρέμα τοῦ Μπρατίσκο, ἐκεῖ. ὅπου ὁ τσιγγάνος Ἰντοῦν μὲ μιὰ δοξαριά εἶχε δώσει τὸ σύνθημα νὰ παί-
ζουν τὰ βιολιά κ' ἡ νεαρή τσιγγάνα ἀ-
νεβοκατέβαινε βροχή τὰ ξυλαράκια στὸ σαντούρι τῆς.

Τὸ Μπρατίσκο εἶταν ἐναμικρὸ χωριὸ ἀνάμεσα ἀπὸ δυὸ κορφές, ποὺ ὁ ἥλιος δὲν ἔκανε παρὰ μονάχα μιὰ δρασκελιά, γιὰ νὰ τὴν περάσει. Ἀπομονωμένοι οἱ ἄνθρωποι τὸ χειμῶνα ἀπ' τὰ χιόνια, ζούσαν μ' ἀγριοκάστανα καὶ θαλανίδι. Τὸ καλοκαίρι σκορπούσαν στὴς ἐριμὲς μετὰ τὴν καλοκαίρι. Σχενοῦσαν τὸ χωριό. Μὰ τὸ Μπρατίσκο, ὅς εἶταν καὶ μιὰ φορὰ τὸ χρόνο, ζάγγριζε τὴν θύμησιν, δὲ δάσκει νὰ μὲν ληθμονημένο κ' ἡ φῆμιν τοῦ τότε πετούσε. «Ἀπλῶς πάνω ἀπ' τὸν κάμπο καὶ διάβαινε τὸν κόδρο τ' οὐ-
ρανῶ. Κάθε πρῶτῃ τοῦ Μᾶη ἐκεῖ γινό-
ταν τὸ πιὸ παράξενο πανηγύρι. Ἐνα πανηγύρι ποὺ μάζευε πανηγυριώτες καὶ περιεργούς ἀπὸ χωριά καὶ πολιτεῖς.

Οἱ παλαιοὶ ἔλεγαν πῶς κάποτε τὸ Μπρατίσκο εἶταν συνοικισμὸς τσιγγάνων. Εἶχε ἀνέβει ἐνα καραβάνι, βρῆκε ἀφτονο νερό, βρῆκε ρεῖμα, λυγαριὲς γιὰ καλὰ-
θια κ' ἔστησε τὰ τσαντήρια του. Τὸ χει-
μῶνα κατέβηκαν τσομπάνηδες. Εἶδαν τὴν

γῆ ξυρισμένη καὶ τὴν πέτρες καπνισμέ-
νες ἀπ' τὴν τσιγγάνικη φωτιὰς — ἀπάνε-
μο εἶταν τὸ μέρος, δὲν τοὺς φάνηκε ἄ-
σκημο νὰ φωλιάσουν. Ἐπλεξαν λυγαρό-
βερρες σὲ δοκάρια, τὴν ἄλυσαν μὲ λά-
σπην κ' ἔκαναν πιὸ μόνιμα κονάκια. Νὰ
γύρισαν τ' ἄλλο καλοκαίρι οἱ τσιγγάνοι
καὶ βρῆκαν τὴν πλαγιά πιασμένη ἀπο-
τραβήχτηκαν πιὸ κάτω κ' ἔδωσαν τὴν
τέντες τους κοντὰ στὸ ρέμα. Ἐφάρταν
κ' ἔδιναν μαντήλες καὶ τσίτια, ἔδιναν
πανέρινα καὶ καλάθια, ἐπαίρναν γάλα
καὶ τυρὶ. Οἱ γειτόνοι γνωρίζτηκαν, μό-
νιαναν καὶ λένε πῶς μιὰ τσιγγανοπούλα
μάγεψε ἓνα τσοπανόπουλο καὶ μιὰ μέρα
τὴν ἀνοῖξε — τοῦτη θὰ 'ταν ἡ πρῶτῃ
τοῦ Μᾶη, παντρεύτηκαν.

Τὸ Μπρατίσκο μεγάλωσε. Πλήθαιναν
οἱ ἄνθρωποι κ' ἔχτισαν καινούργια σπί-
τια ἀπὸ πλάκες καὶ τσιγγού. Ἀνοῖξαν
ἐκκλησιὰ, φράζανε μὲ πεζοὺς τὰ πλά-
για, γιὰ νὰ κρατοῦν τὸ χῶμα καὶ νὰ τὰ
καλλιεργοῦν, φύτταν καὶ μερικὰ ἀμπέ-
λια. «Ὅσοι ἀπ' τοὺς τσιγγάνους βρισκον-
ταν τὴν ἀνοῖξη στὸν κάμπο, σὰ νὰ ἤξε-
ραν τὴν παλιά συγγένεια — ἀγνώστοι
τὸ ἐξηγοῦσαν ἐπὶ ἡ ὄχι ἀνέβαιναν στὸ
Μπρατίσκο κ' ἔμεναν ὡς τὰ πρωτοβρό-
για. Ἀρχινοῦσαν μὲ μιὰ γιορτῇ, ποὺ
γινόταν πάντα τὴν πρῶτῃ τοῦ Μᾶη, χω-
ρὶς νὰ λείπουν καὶ τὰ δῶμα — πᾶρε. Ἀλ-
λάζονταν ἀλλοῖα μ' ἄλλα, μύλοι τοῦ
κατῆ μ' ἀλεύρι, ἀλλάζοναν κότες, στα-
φύλια, χαλὰ καὶ ὑφάσματα, σῆτες ἄλ-
λάζονταν καὶ πυροστίχες γιὰ τὸ τζάκι.

Ἀλλ' οἱ Μπρατίσκοι ποτὲ δὲ θέ-
λησαν νὰ παραδεχτοῦν, ὅτι εἶχαν μέσα
τοὺς τσιγγάνικο αἷμα. Φρόντιζαν νὰ
δεῖχνον πῶς ἐχωρίζουν καὶ δὲν ἄφηναν
τοὺς τσιγγάνους νὰ στήνουν τὰ τσαντή-
ρια τους πολὺ κοντὰ στὸ χωριό. Ὅταν
τοὺς καλοῦσαν σὲ κανένα γάμο ἢ γλέντι,
τοὺς κολλοῦσαν οἱ πιὸ ζωηροὶ ἓνα τάλη-
ρο στὸ κοῦτελο καὶ πρόσταζαν.

«Παῖξε, γύρτε!»
Οἱ περισσότεροι δὲν ἐνιωθάν τὴν δια-
φορὰ. Κατέβαιναν στὸ ρέμα, κάθονταν κά-
τω ἀπὸ ἓνα δέντρο κ' ἐστρίβαν μαζὶ τσι-
γάρο, μολογώντας ἱστορίες.

Τὸ ρέμα εἶταν μιὰ ἀσταμάτητῃ μου-
σική. Μέρα-νύχτα, χρόνια καὶ χρόνια τὸ
νερό του πετραδάκι μὲ πετραδάκι, λιθά-
ρι μὲ λιθάρι κυλοῦσε ἀνάμεσα ἀπὸ βρά-
χια καὶ ριζές, φέρνοντάς τους στὸ νοῦ
χιλὶα συμπάντα, χιλία θάνατα καὶ καη-
μοὺς, ποὺ τοὺς ἐπνίξαν. Κακάδιζαν στὴς
πετρωσιές οἱ πέριδες, κελαῖδουσαν τ'
ἀηδόνια, τὸ τραγοῦδι τους τὸ ματάλεγε
ἓνα βιολί, μετροῦσε κ' ὁ τσιγγάνος ἀπ'
τὴν ὄχτη τὸ κελάρισμα τοῦ νεροῦ. «Ἐ-
τρεχε, ἀρπαζε τὸ σαντούρι, χτυποῦσε
τὴν γορδὴς-μύριες ἀντιφωνιές, χιλιάδες
ἤχοι, ἀντίλαλοι πηδοῦσαν, τοὺς ἐπαίρναν
τὰ πουλιά καὶ τὸ νερό. τοὺς ξανάδιναν
στὰ βιολιά, τοὺς ξανάδιναν στὰ σαντού-
ρια καὶ γέμιζε ἀπ' τὴν εἰρηνική τους
συμφωνία ἡ κοιλάδα.

Τὴν πρῶτη μέρα δὲ εἶχε στράτες καὶ
γυρίσματα. Συνταίριαζονταν γιὰ τὸ πα-

νηγύρι, Γιάλιζαν τὰ κουδουνάκια ἀπ' τὰ
ντέφια. Ἀλλάζαν τὰ σπασμένα τέλια κ' ἡ
γριά μπάμπω ἐρίχνε δοκιμαστικά τὰ χαρ-
τιά γιὰ νὰ καλοπάρει καὶ νὰ κυδερνήσει
τὴν μοῖρα. Τὴν ἄλλη μέρα θὰ ἔσκαγε ὁ
διόλοος.

Ἀπὸ βραδὶς ἀνέβαιναν ἀπ' τὴν πολι-
τεῖα οἱ παραγκιάρηδες καὶ κάρφωσαν τὴν
παράγκες τους. Κυδελιόνταν οἱ μπάγκοι
μὲ τοὺς σουταμένους χαλδᾶδες, τὰ κα-
ροτσάκια μὲ τὴν πολυχρῶμες καραμέλλες,
κόνευε ὁ ματιχᾶς μὲ τὴν ἀρωματική
μαστίχα. νὰ καὶ τὸ πανόραμα μὲ τὴν φω-
τογραφίαν τῶν ἀρχιλιητῶν. «Πρῶτος
Μπαμπάνης, δευτέρως Γιαγκούλας, τρί-
τος ὁ γιὸς τοῦ Παπαζομητρίου...» Χαρά-
ματα ἀνυψαν ἄκρη ἄκρη στὸ ποτάμι οἱ
ψησταριές κ' ἡ χαράδρα φλούμωε ἀπ'
τὸν καπνὸ καὶ τὴν τσίγκα.

Τὴν ὥρα ποὺ ἐφτασε τὸ κοριτσάκι μὲ
τὸν πατέρα του εἶταν ὅλα πᾶν ἔτοιμα.
Εἶχαν ροδοκοκκινίσει στὴς σοῦδες τ'
ἀρνιά, ἡ μυροσὺδὰ γαρφαλοῦσε τὴν μύτη
καὶ τὰ λαρύκια διψοῦσαν. Οἱ Μπρατι-
σκοῖτες ἀνεδοκατέβαιναν στὸ χωριὸ κου-
βαλώντας μὲ τὰ τουλούμα κρασί. Ἐνας
τσαμπάσης κίλλαζε τὴν ἀκροποταμιὰ
γιὰ νὰ ἐπιβεβεῖ τ' ἀλογό του. φώναζε
μιὰ μάνα νὰ βρεῖ τὸ γιό της, ποὺ τὸν
εἶχε χάσει στὸν κόρμιο κ' ἄλλοι περιμέ-
ναν κύνκλο σ' ἓνα πλάτωμα, σὰν ἄλωνι.
Τὰ παιδιὰ κρατοῦσαν στὰ χέρια καλαμέ-
νες φλογέρες, ψεύτικα βιολιά ἀπὸ καλα-
μπυροῦδες ἢ μικρὲς κιθάρες. ποὺ τὴν
εἶχαν ἀγοράσει ἡ τὴν ἐφτιαχάν μόνον τους.
Ἡ μέρα ἔδινε προτίμηση στὴ μουσική.
Μερικοὶ κάθονταν γύρω ἀπ' τοὺς τσιγγά-
νους, ποὺ κούρδισαν τὰ ὄργανα κ' ἔσκυ-
βαν τσιτώνοντας τ' ἀπὲ γιὰ ν' ἀκού-
σουν.

Στ' ἄλωνι στήριζαν πρῶτα πάνω σ'
ἓνα κασσόνι τὸ σαντούρι. Ὑστερα ἐγγί-
καν οἱ βιολιτζήδες. Ἐχῶς ἓνας ἀνέμε-
σα στὰ σκέλια του τὸ βιολί καὶ παίρνον-
τας ἀπὸ μιὰ κοπέλλα τὴν μπαγκέτες,
χτύπησε δυο-τρεῖς φορὲς τὸ σαντούρι.
Οἱ νότες ἐπεταχτήσαν σὰ μπαλίσσες,
ποὺ κύλησαν στὰ γάρβαρα νερά τῆς; ρε-
ματιὰς. Κάθησε ἡ κοπέλλα στὸ σαντού-
ρι καὶ πιάνοντας πάλι τὸ βιολί ὁ τσιγ-
γάνος τραβήξε μιὰ χοντρή δοξαριά. Τὸ
κλαρίνο ἀνεδοκατέβηκε ἀπ' τὰ μπάσα
στὰ πρίμα καὶ τὰ βιολιά ἀρχισαν. Πότε
σφύριζαν, σὰ ν' ἀποζητοῦσαν κάτι καὶ
καλοῦσαν ἐπίμονα, πότε ἀνάσαιναν, σὰ
νὰ τ' ἐβρίσκαν καὶ γαῦριαζαν πλημμυρι-
σμένα ἀπὸ ἔρωτα.

Τὰ παιδιὰ γύρω ἐσπρωχναν μὲ τοὺς
ἀγκῶνες νὰ γοῦν μπροστὰ, οἱ κοντοὶ
τανοῦσαν τοὺς λαίμους. Τὸ κοριτσάκι
ἐξεγίστρησε καὶ γονάτισε πλάϊ στὴν
τσιγγανοῦλα ποὺ ἐπαίξε σαντούρι. Στή-
ριξε τὸ σαγόνι στὸ χέρι του κ' ἔμεινε
κοιτώντας πετρωμένο.

—Ποιὸς σοὺ ἔμαθε νὰ παίζεις ἐτσι;
—ρῶτησε μόλις ἐπαφαν τὰ βιολιά.

—Ὁ πατέρας μου;

—Ποιὸς εἶναι ὁ πατέρας σου;

—Νά, ἐκεῖνος μὲ τὸ βιολί — εἶπε ἡ

τσιγγανοῦλα, δείχνοντας τὸν τσιγγά-
νο ποὺ εἶχε δοκιμάσει τὸ σαντούρι.

—Ἐὖθι δὲν εἶχες πατέρα;

—Ἐχῶ.

—Ποῦ εἶναι;

—Ἐκεῖ στὸν κόρμιο, κοιτάζει.

—Δὲν ἔχει μουσική;

—Δὲν ἔχω. Δὲν τὸν εἶδα νὰ παίζει

ποτέ. Ζωγραφίζει.

—Τὶ κάνει;

(Συνέχεια σελ. 15)

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ - ΝΟΥΜΑΣ

Στὴ σειρά τῶν Ἑλλήνων γιατρῶν
λογοτεχνῶν, θ' ἀσχοληθῶμε σήμε-
ρα μὲ τὸν Δημ. Π. Ταγκόπουλο ποὺ ἐξα-
σκοῦσε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ γιατροῦ
στοὺς Σοφάδες (1893-1896). Μόλι τὸ
1890 πῆρε τὸ δίπλωμά του τῆς Ἰατρικῆς,
τύπωσε τὸν ἴδιο χρόνο καὶ τοὺς
«Πρώτους Στίχους», ποὺ τοὺς ἐκρίναν
εὐνοϊκὰ ὁ Κ. Παλαμᾶς, ὁ Γ. Σουρῆς,
ὁ Μ. Μπιστάκης καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Ἐ-
κεῖνος ποὺ τὸν κατέκρινε ἦσαν ὁ Κ.
Γαβριηλίδης ὁ ἰδρυτὴς τῆς «Ἀκροπό-
λεως». Αὐτὴ ἦταν καὶ ἡ μοναδική του
ποιητικὴ συλλογή.

**

Ὁ Δημ. Ταγκόπουλος γιὸς τοῦ
Παναγιώτη Ταγκόπουλου καὶ τῆς Πι-
λυξίνης γεννήθηκε στίς 12 Δεκεμβρίου
τοῦ 1867 στὴν Ὑδρα ὅπου ὁ πατερός
του ἦταν ἐκεῖ ἑπαρχος.

Ἀνατράφηκε ὅμως, στὴν Ἀθήνα
τὴν πατρίδα τῆς μητέρας του, ἀνάμε-
σα σὲ περιβάλλον ἀπὸ ἱερολογίτες
προγόνους ἀνάμεσα σὲ συμπολεμιστὲς
τοῦ Φαβιέρου καὶ τῆς μάχης τοῦ Χα-
ΐδου.

Πολὺ μικρὸς, σὲ ἡλικία 8 χρόνων,
ἔχε τὸν πατέρα του κ' ἀργότερα
σ' ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα ἔχασε
καὶ τὸν ἀδελφὸ του Ἀριστείδη τελε-
όφοιτ' τῆς φαρμακευτικῆς καθὼς καὶ
τὸν ἀδελφὸ του Νίκο ἀπὸ τοὺς πιὸ
καλοὺς δικηγόρους, ποὺ πνίγηκε στὸ
φάληρο κολιμπώντας!

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἀλλεπάλληλα ἀτυχή-
ματα, ποὺ τὸν ἀφῆσαν σχεδὸν ὁλοό-
ναχο στὴ ζωὴ μὲ τὴν χαροκαμένη μη-
τέρα του καὶ τὸν καπετὰν Νικολάκη
Ἀθανασίου τὸν παπῶ του, τὸν ἔκα-
ναν νὰ βροῖσαι χαρὰ καὶ ἀνακούφιση
στὴ μελέτῃ τῆς ἐπιστήμης του — ἦταν
ἀκόμα φοιτητὴς Ἰατρικῆς — ἀλλὰ πολὺ
περισσότερο ἀπ' αὐτὴν τοὺς ποιητὲς
τῆς ἐποχῆς του, Παράσχου, Παπαρρη-
γόπουλο κλπ.

**

Ὅταν στὰ 1890 ἔγινε διδάκτωρ τῆς
Ἰατρικῆς εἶχε καὶ ὅλας ἀρχίσει τὴν
λογιστική καὶ δημοσιονομική στα-
διοδρομία του, ἀπὸ τὰ 1886 ποὺ ἔκινε
τὴν πρῶτη του ἐμφάνισιν δημοσιεύον-
τας στὴ φιλολογικὴ «Ἐστία» τοῦ Πο-
λίτη καὶ Δροσίνης, μιὰ παράφραση
τοῦ Ἀνακροοντείου «Ρόδον εἶαρος
μέλημα» μὲ τὸ ψευδώνυμο «Οἰνόμαος».

Ἀπὸ τότε ἄρχισε νὰ συνεργάζεται
ταχτικά, στὸ «Ραμπανά» καὶ ὕστερα
στὸ «Ἀστὺ» μὲ πεζὰ καὶ στίχους. Τὴν
πρῶτην του αὐτὴς φιλολογικῆς γιω-
μῆς τὴν εἶχε ἀπαθανάτισε σὲ μιὰ
σειρὰ ἀπὸ πεταχτὰ στίχους «στὰ Φιλο-
λογικὰ Πορτραῖτα» του.

Ἡ συνεργασία του στίς ἐφημερίδες
καὶ τὰ περιοδικὰ τῆς ἐποχῆς του ἦταν
περιζήτητῃ. Ἀργότερα ἔγινε ἀρχιου-
νιτῆς καὶ χρονογράφος τῆς «Ἐστί-
ας», μὲ τὸ ψευδώνυμο «Νουμάς». Στὸ
«Ἐθνος», ἐπίσης, ἔγραφε σὰν «Κύρι-
ος Ἱερειάδας».

**

Ἡ προσωπικότητά ὅμως τοῦ Δ. Τα-
γκόπουλου ὁλοκληρώθηκε μὲ τὴν ἐκ-

Ὁ Δημ. Ταγκόπουλος
γιατρός στοὺς Σοφάδες

δοση τοῦ «Νουμά» «Ὁ ἄν ἔφυγε, γρά-
φει ὁ Πάνος Δ. Ταγκόπουλος, ἀπὸ
τὴν ἔφημ. Ἐστία ἐργάστηκε στὴν
Ἀστυνὴ καὶ στὸ Σκρίπ, γιὰ μερι-
κὸς μῆνες, κἀνοντας στὸ μεταξὺ πό-
τε-πότε καὶ τὸ γιατρό. Μὰ ἐπειδὴ, οὐ-
τε στὸ αἷμα του μέσα εἶχε νὰ γι-
ατρύει τὴν πληγὴς ἄλλων, οὔτε νὰ ἐγ-
χειρίζετο ἓνα χειρὸγρᾶφο, μούντζωσε
καὶ γιατρίκει καὶ βασανισμένο δημο-
σιονομικὸ ἐπάγγελμα καὶ βιάθηκε νὰ
βγάλει διχὸ τοῦ φύλλο ποὺ θ' ἀγωνι-
ζότανε «ὑπὲρ τῶν ἔργων καὶ κατὰ
τῶν λόγων». Μέσα ἀπὸ τὴν στήλη τοῦ
«Νουμά», μοῦξ μὲ τὸ ἐκλεκτὸ ἐπιτε-
λεῖο τῶν συνεργατῶν του, ὁ διευθυ-
ντὴς τοῦ Δ. Ταγκόπουλος ἐκήρυξε ἓνα
ὁλοκληρωτικὸ πόλεμο ἐκέναντι στὴν
καθαρεύουσα κ' ἔταξε γιὰ σκοπὸ τοῦ
τὴν ἐπικρατοῦσης Δημοτικῆς γλώσ-
σας. Γι' αὐτὸ καὶ πῆρε τὴν ρετινιὰ
τοῦ «Μαλλιάρου».

Ἦταν στὰ τριανταπέντε του χρόνια
κ' εἶχε κίολας τὰ ἀπαραίτητα ἐφόδια
εἶχε κάνει καλὰ τὴν γνωριμία του μὲ
τὴν ζωὴ καὶ τὴν τέχνη κ' εἶχε ἀρκετὴ
δημοσιονομικὴ πείρα. Μὰ πάνω ἀπ'
ὅλα εἶχε τὴν ἡρωϊκὴν παράδοση τῆς
γενιᾶς του κ' ἤξερε νὰ θυσιάζετο
γιὰ ἰδεολογικοὺς ἀγῶνες.

Ἀπὸ τὴν ἔκδοσιν τοῦ «Νουμά» καὶ
ἐπὶ εἰκοσι ὀλόκληρα χρόνια ὁ Δ. Τα-
γκόπουλος, ἔδωκε μέσα στίς σελίδες
τοῦ ὀλόκληρου τὸν αὐτὸ του (1903-
1922).

Γι' αὐτὸ δὲν γιορτάστηκαν, στίς 18
Δεκεμβρίου τοῦ 1922 τὰ εἰκοσιᾶχρονα
τοῦ Νουμά, ἡ σάλα τοῦ Ἑλληνικοῦ
Ὁδείου ἦταν ἀσφυκτικὰ γεμάτη κ'
ἄλλοι τόσοι ὅσοι ἦσαν μέσα, μείνανε
ἔξω, γιατί δὲν χωροῦσε.

Ἡ γιορτὴ ἀνοῖξε μὲ ὀμιλία τοῦ Κ.
Παλαμᾶ ποὺ μεταξὺ ἄλλων εἶπε: Ὁ
Νοῦ μ ἄς πολεμῶντας γιὰ τὸ ἰδανι-
κὸ μᾶς γλῶσσα ποὺ τὴ στοχάζεται
ζωντανώτερα, γνησιώτερα Ἑλληνική,

γιὰ ν' ἀγαπηθῇ, νὰ μελετηθῇ, νὰ
καλλιεργηθῇ καὶ μὲ καιρὸ καὶ μὲ κό-
πο νὰ γίνῃ καὶ τοῦ Ἑθνους ὁ λόγος
γραπτός, πρῶτ' ἀπ' ὅλα πολέμησε γιὰ
τὴν ἀνάστασιν καὶ τὴν προκοπὴ τῆς
Ἑθνικῆς. Τέχνης. Δηλαδή
πολέμησε γιὰ ἓνα ἰδανικὸ, τὸ πλατύ-
τερο ἀπ' ὅλα καὶ ποὺ ὅλα τ' ἄλλα τὰ
ἰδανιὰ μπορεῖ καὶ τὰ σκεπάζει κάτω
ἀπ' τὰ φεγγόβόλα φτερά του.

Συνέχεια μίλησαν γιὰ τὸ ἔργο τοῦ
Δ. Ταγκόπουλου καὶ τοὺς ἀγῶνες τοῦ
«Νουμά», οἱ Ἡλίας Βουτιερῆς, Ρή-
γας Γκόλφης, Κώστας Παρορίτης καὶ
Πάνος Δ. Ταγκόπουλος ποὺ οἱ ὀμιλί-
ες τους καταχειροκροτήθηκαν. Ἀκό-
μα ὁ Δ. Γληνός, γεν. γραμματέας τοῦ
Ἑλληνικοῦ Παιδείας, μίλησε γιὰ τὴν
θέσιν τοῦ «Νουμά» στὴν εκπαιδευτικὴ
μεταρρύθμισιν. Ἐπίσης ὁ Θ. Συναδι-
νός ἐκ μέρους τῆς «Ἐτ. Ἑλ.». Θεα-
τρικῶν Συγγραφέων, ὁ Πέτρος Χ. ρης
καὶ τελευταῖος ὁ ἰδρυτὴς τοῦ «Νου-
μά» ποὺ εἶπε: «... Ὀδηγημένος ἀπὸ
τὸ μεγάλο δάσκαλό μου καὶ σοφὸ ὁ-
δηγητὴ μου, τὸν Ψυχάρη, καὶ πλημ-
μυρισμένος ἀπὸ πίστιν στὴν ἐσότητά
τοῦ ἀγῶνα μου, δὲ λογάριζα τίποτα
καὶ κατέναντε. Δούλευα ἀδόγυντα κ'
ἔδινε ὀλόκερο τὸ εἶναι μου στὸν ἀ-
γῶνα. Καὶ θυμᾶμαι — καὶ θυμᾶμαι
μὲ συγκίνησιν καὶ μ' εὐγνωμοσύνη
πάντα τὰ λόγια ποὺ μοῦ εἶπε ὁ Ἀρ-
γύρης Ἐφταλιώτης:

—Ἐὖθι ἔσκυβες. ἔσκυβες νὰ πατή-
σουμε ἀπάνω σου ὅλοι μας γιὰ νὰ ὑ-
ψωθῶμε μὰ σκυβόντας δὲν ἔπαυες νὰ
δουλεύεις κ' ἐτσι μᾶς τοίμασες ἔργο
ἀξιοεσβάστο ποὺ μᾶς ξαφνιάζει σή-
μερα...»

Σταθήκαμε περισσότερο στὸ ἔργο
καὶ τοὺς ἀγῶνες τοῦ «Νουμά» γιατί,
Δ. Ταγκόπουλος καὶ «Νουμάς» εἶναι
ἓνα πρᾶγμα.

**

Ὁλόκληρη ἡ φιλολογικὴ του ἐργα-
σία πέρασε ἀπὸ τὴν σελίδαν τοῦ φιλο-
λογικοῦ του περιοδικοῦ, καὶ μετὰ ἐ-
ξ-δόθη σὲ χωριστοὺς τόμους, ποὺ οἱ
κυριώτεροι εἶναι: «Πρῶτοι Στίχοι»,
«Φασιόμενα καὶ παράμυθα», «Σκρό-
πιες μολυβιές», «Πάσι ἀπὸ τὰ κάγκε-
λα», Φιλολογικὰ Πορτραῖτα, δυὸ
δράματα: Οἱ «Ζωντανοὶ καὶ πεθαμέ-
νοι καὶ Οἱ ἀλυσσίδες» — τὸ μυθιστό-
ρημα «Δυὸ ἀγάπες» κ.ά.

Ἐπίσης τύπωσε μιὰ ἀπὸ τὴς καλύ-
τερες λαϊκῆς ἀνθολογίας ἀπὸ ἔργα
τῶν Ἑλλήνων Ποιητῶν. Ἦταν ὁπαδὸς
φανταστικῶν τοῦ Ψυχάρη. Γι' αὐτὸ ἡ γλώσ-
σα ποὺ μεταχειρίσθηκε ἦταν ἡ ζωντανή
γλῶσσα τοῦ λαοῦ, ἡ Δημοτικὴ.

Ἀλλὰ καὶ σὰν ἄνθρωπος καὶ σὰν
καρκετὴς ἦταν εὐδὺς καὶ τίμιος καὶ
ἦταν ἓνας ἀνεκτίμητος φίλος καὶ
συμπαραστάτης γιὰ ὅσους τὸν γνώρι-
σαν. Οἱ μόνοι του ἐχθροὶ — ποὺ κ'
αὐτοὶ τὸν ἐκτιμοῦσαν πολὺ — ἦταν οἱ
«καθαρευουσιάνοι»!

Σ. ΜΑΡ.

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΕΝΟΣ ΑΝΤΡΟΓΥΝΟΥ

Του ΑΝΡΥ ΝΤΥΒΕΡΝΟΥΑ

(Ένα αναπαυτικό δωμάτιο. Ο Σουρσιέ ζωγραφίζει έναν πίνακα τραγουδιών-τας. Χτυπά ή πόρτα και μπαίνει ο Πασαντώ, με χίλιες προφυλάξεις).
Πασαντώ. — Καλημέρα, Εγγένιε!
Σουρσιέ. — Μή με λές Εγγένιε. Λέγομαι κρύσταλλο...

Πασαντώ. — Καλημέρα, κρύσταλλο! (Γυρνώντας προς τον Άλιν που μπαίνει εκείνη τη στιγμή μέσα). Γιατρέ, καλά πού ήρθατε κι' εσείς...

Άλιν. — Μα δεν πρόκειται να μείνω. Ήρθα να σάς πώς πώς μόλις χτυπήσατε αυτό το κουδούνι, θάμπη ένας υπηρέτης για να σάς συνοδέψω ως έξω.

Πασαντώ (άνησυχος). — Γιατρέ, σάς βεβαιώ πώς καλύτερα θάκάνετε να μείνατε...

(Ο Άλιν φεύγει χωρίς ν' απαντήσει). Πασαντώ (με ύφος θηθεν χαρούμενο). — Λοιπόν, Εγγένιε, τι μου γίνεσαι; Με αναγνωρίζεις; Δέν θυμάσαι τον παλμό σου φίλο τον Πασαντώ;... Σου έφερα σοκολατάκια.

Σουρσιέ. — Τά συχαίνομαι.
Πασαντώ (τρέχοντας). — Δέν είναι ανάγκη να θυμώσης γιατί σου έφερα σοκολατάκια.

Σουρσιέ (αλλάζοντας τόνο). — Δός τα δώ, βλάκα!

(Ο Πασαντώ τον κυτάζει φοβισμένος). Σουρσιέ. — Στάσου! (Πηγαίνει και κυτάζει μήπως κρυφακούει κανείς πίσω από την πόρτα) Πασαντώ, βάλτο στο νου σου καλά: δέν είμαι τρελλός!

Πασαντώ (όλο και πιο ανήσυχος). — Μα ποιος είπες τέτοιο πράγμα;

Σουρσιέ. — Σου τό όρκιζομαι; Και θέλεις μίαν απάντηση; Λοιπόν νά. Έξω καλά πώς δέν είμαι από κρύσταλλο!

Πασαντώ (ταραγμένος). — Είσαι βέβαιος; Μα τότε... πρέπει να ένεργήσω να σέ βγάλω από τούτο τό φρενοκομείο...

Σουρσιέ (έξω φρενών). — Τι έκανε λές; Νά φύγω απ' εδώ; Ποτέ! Δέν μου λές: πώς με βλέπεις εδώ μέσα; Δέν είμαι καλά; Έχω πρώτης τάξεως δωμάτιο, πρόθυμους υπηρέτες, εξαιρετη κουζίνα. Οσο για τό πάγκο μαρ, είναι ένα αληθινό χάρμα... Βέβαια, υπάρχουν κι' οι τρελλοί, μα οι περισσότεροι είναι καλά παιδιά!

Πασαντώ. — Μα για τ' όνομα του Θεού, κοντεύω εγώ να τρελλαθώ! Τι σημαίνουν όλα αυτά;

Σουρσιέ. — Σημαίνουν απλούστατα πώς έρθηκα σ' αυτό τό φρενοκομείο τις ανέσεις μου, την ήσυχία μου, την αληθινή εδύχια.

Πασαντώ. — Όστε δέν θέλεις να φύγεις από δω. Δέν άνυπομονείς να ξαναδής τη γυναίκα σου Μαθίλδη;

Σουρσιέ. — Τη Μαθίλδη; Μα για να γλυτώσω απ' αυτήν σοφίσθηκα όλη αυτή την ιστορία! Έσβεις, Πασαντώ, εδώ μέσα έχω την έντύπωση πώς είμαι ένας άνθρωπος πού τον χτυπούσε τό παπούτσι του και τό έβγαλε, κι' εσύ έρχεσαι τώρα και μου προτείνεις να τό ξαναφορέσω!

Πασαντώ. — Καλά, και δέ πήρε κανένας μυρωδιά τό τέχνασμά σου;

Σουρσιέ. — Ο γιατρός όλο κοιμάται κι' όνειρεύεται τρελλούς. Η γυναίκα μου πάλι έρχεται και κάθεται με όρα μαζί μου κάθε Κυριακή Δέν κάνει τίποτε άλλο παρά να μου διηγείται τούς καυχάδες της με τά δουλικά. Αδτη ή όρα είναι ή μόνη δυσάρεστη στη σημερινή ζωή μου! Όπου νάναι τώρα θάφανη κι' αυτή...

(Έκείνη τη στιγμή ανοίγει ή πόρτα και μπαίνει μέσα μια άντρογυναίκα σαραντάρα, πού μόλις τη βλέπει ο Πασαντώ στρίβει).

Μαθίλδη. — Τι γυρεύεις εδώ αυτό τό παλητόμαρο;

Σουρσιέ. — Κρύσταλλο. (Χτυπά με τό δάχτυλο τό κεφάλι του) Τίγκι, τίγκι, τίγκι!

Μαθίλδη. — Νά, σούφερα και μηρικά πορτοκαλλία!

Σουρσιέ. — Σ' ευχαριστώ. Αικατερίνη των Μεδίκων!

Μαθίλδη. — Ξανάρχισες πάλι τις βλακείες σου;

Σουρσιέ. — Μή με πλησιάζεις!

Μαθίλδη. — Γιατί;

Σουρσιέ. — Μπορείς να με σπάσης!

Είμαι κρυστάλλινος!

Μαθίλδη. — Θά κολλήσω εγώ τά κομμάτια σου Βρέ! ήλίθιε. δέν καταλαβαίνεις πώς αν ήσουν κρυστάλλινος δέν θά ζούσες;

Σουρσιέ. — Δέν έχει σημασία. Έσύ πώς ζής; Κι' όμως είσαι από κερί!

Μαθίλδη. — Πάψε, ήλίθιε! Άκουσε τώρα να σου διηγηθώ πώς έδιωξα τη δούλα...

Σουρσιέ. — Τίγκι! Τίγκι! Τίγκι!

Μαθίλδη. — Τό ζώνον αυτό έπιασε με τό ίδιο χέρι δυό πιατέλες και κόντεψε να τις σπάση. Τότε την άρπαξα από τά μαλλιά...

Σουρσιέ, (έξω φρενών). — Τίγκι! Τίγκι! Είμαι από κρύσταλλο! Αικατερίνη των Μεδίκων, φεύγα! Τά δέκα λεπτά της έπισκέψης σου πέρασαν! Τίγκι!

Μαθίλδη (με ουγκίνηση). — Με διώχνεις τη στιγμή πού έχω να σου αναγγείλω μια τόσο σπουδαία είδηση! Άκουσέ με λοιπόν: δέν πρόκειται πιά να χωριστούμε!

Σουρσιέ (άνατριχιάζοντας). — Μα είμαι τρελλός! Δέν μπορώ να γυρίσω στο σπίτι!

Μαθίλδη. — Και ποιος σου είπες τέτοιο πράγμα; Έγώ θά έρθω να έγκασταθώ εδώ.

Σουρσιέ (συντετριμμένος). — Τι; (Συνέρχεται κάπως). Μα δέν θά σέ δεχτούν!

Μαθίλδη. — Αυτό θά τό δούμε! (βγάζει τό καπέλλο και τά γάντια της). Σήμερα τη νύχτα είχα άπνεια και οκεπτόμουνά πώς ένα άντρόγυνο δέν έπιτρέπεται να είναι χωρισμένο... αν σέ είχα κοντά μου, δέν θά τσακωνόμουν με τις υπηρέτριες... Θά τσακωνόμουν με σένα...

Σουρσιέ. — Έυχαριστώ για την πρότμήση!

Μαθίλδη. — Λοιπόν αποφάσισα να έρθω την ήσυχία μου σ' αυτό τό φρενοκομείο! Θά πιάσω τό πλαϊνό δωμάτιο και θά ζήσουμε ζωή και κόττα!

(Έκείνη τη στιγμή μπαίνει ο γιατρός Άλιν).

Μαθίλδη (με φωνή αλλόκοτη). — Πού έρσκαμαι; Πλατεία Όμονοίας!

ΣΩΤΟΣ ΠΕΤΡΑΣ

Σουρσιέ. — Μή δίνεται προσοχή. Τό κάνει για να με καταστρέψη...

Ο γιατρός (με ύφος σδαρό). — Για σταθήτε... Αφήστε την να μιλήση...

Μαθίλδη (άρπάζοντας ένα κερί και σηκώνοντας το). — Ο Σηκουάνας! Ο Ντούτος! Μουσολίνι με καλεί! Ζήτω ή Έταιρεία Προστασίας ζώνων!

Σουρσιέ (ικετευτικά). — Μή τη πιστεύετε γιατρέ, τη μέγαιρα...

Μαθίλδη (έξακολουθώντας τό χαδά της). — Μήπως δέν είμαι από χαλκό; Ο γιατρός (καθησυχαστικά). — Βέβαια κυρία μου, βέβαια!

Σουρσιέ (άπελπισμένος. — Ζητάει να παίξη ή φωνή! τό κόπο μου!

Μαθίλδη. — Ο άντρας από κρύσταλλο και ή γυναίκα από χαλκό! Είμαι τό άγαλμα της ελευθερίας! Δας, υποκλιθήτε! (βγαίνει).

Σουρσιέ. — Γιατρέ έχω να σάς κάνω μια σπουδαία έξιολόγηση: ή γυναίκα μου προσπειείται την τρελή! Τό κάνει μόνο και μόνο για να μπορη να με βασανίζει κι' εδώ μέσα...

Ο γιατρός (με ειρωνική δυσπιστία). Λέτε; Σουρσιέ. — Δέν με πιστεύετε, γιατί νομίζετε πώς είμαι τρελλός! Λοιπόν δέν είμαι τρελλός: ξέρω καλά πώς δέν είμαι από κρύσταλλο. Καταλάβατε τώρα;

Ο γιατρός (περισσότερο ειρωνικά). — Τότε σάν να λέμε είστε κι' οι δυό καλά; Έν τοιαύτη περιπτώσει πρέπει να φύγετε κι' οι δυό σας!

Σουρσιέ (τρομοκρατημένος). — Όχι εγώ είμαι από κρύσταλλο: τίγκι! τίγκι!

Μαθίλδη (φωνάζοντας από τό πλαϊνό δωμάτιο). — Εγγένιε, έλα να με βοηθήσης να σκουπίσω! Πάρε τά πόδια σου, παλητοτεμπέλη, αν δέν θέλεις να σου τσακίσω τά πλευρά!

Σουρσιέ (άναστενάζοντας). — Ξαναρχίζει τό μαρτύριο!

Μαθίλδη (μπαίνει και βλέποντας τον γιατρό:). — Βενεζουέλα! Οι επιδάται πρώτης θέσεως στις θέσεις τους! Εγγένιε, γκρεμοτσακίσου να πάρης τη σκούπα. Ποιος διατάζει εδώ μέσα;

Σουρσιέ. — Έγώ!

Μαθίλδη. — Έγώ!

Σουρσιέ. — Αν είναι δυνατόν να διατάξη μια γυναίκα από χαλκό!

Μαθίλδη. — Και πού άκούστηκε να διατάξη ένας άντρας από κρύσταλλο!

Ο γιατρός. — (Εύχοντας περισπούδαστα τό φαλακρό του κεφάλι). — Έξαιρετικά περίεργη περίπτωση. Κολλητική παραφροσύνη λόγω συζυγικής συμπαθείας...

ΑΝΡΥ ΝΤΥΒΕΡΝΟΥΑ

(Συνέχεια έκ της 6ης σελίδος)

—Τι τρέχει, καλή μάνα; Τι έπαθες και φωνάζεις; της λέει.

—Εγώ τί έπαθα, ή εσένα τι σου κάνανε; Πού είναι τό μουστάκι σου;

Κι' άρχισε να κλαίη δυνατά και να τον κυτάζει σάν περίεργο φαινόμενο.

—Τι να κάνω, καλή μάνα, έτσι έπρεπε να γίνη. Θεατρίος και μουστάκι, δέν γίνεται!

Άλλά μητέρα του άπαρηγόρητη για τό τραγικό το ρεζιλέμμα, δέν το ήχριζε. Έκανε ένα μήνα να το μιλήση και πέρασε και πολύς καιρός να τό συνηθίση. Χρειάστηκε να τον ιζή πρώτα σε πολλά έργα, να παρακολουθήση τό σουξέ τον και να χορτάση κι' αυτή από χειροκροτήματα στίς παραστάσεις του κι' έτσι τον παραδέχτηκε με ευοισιμένο μουστάκι.

ΣΟΥΤΟΣ ΠΕΤΡΑΣ

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Κάποτε στην Γαλλία είχε γίνει μια συζήτηση μεταξύ σπουδαιών γιατρών άπάνω στο ζήτημα αν ή υποβολή έξασκή επίδραση στην υγεία και στη ζωή των ανθρώπων και μέχρι τίνος βαθμού. Ο ένας από τούς δυό γιατρούς, ο Κρατιολέ, ύποστηριζε ότι ή υποβολή μπορεί να φέρει στον άνθρωπο άκόμα και τό θάνατο χωρίς να υπάρχει πραγματική αιτία ίκανή να τον προκαλέση. Ο συνάδελφός του όμως, ο γιατρός Κονστάν, δέν παραδεχόταν καθόλου αυτήν την άποψή του.

Έκείνες τις ήμέρες κάποιος νέος καλής οίκογενείας, έξ αιτίας ένός έγκλημάτος πού είχε διαπράξει, καταδικάστηκε σε θάνατο. Έπειδή όμως έν τώ μεταξύ άρρώστησε, τον είχαν μεταφέρει στο στρατιωτικό νοσοκομείο, στο όποιο ήταν άρχιαιτρος ο Κρατιολέ. Οι συγγενείς του νέου, των οποίων οι προσπάθειες για να τον σώσουν δέν έφεραν κανένα άποτέλεσμα, παρακάλεσαν τότε τον γιατρό να τον δηλητηριάση γλυτώνοντας τον έτσι από τον άτιμωτικό θάνατο της άγχόνης.

Ο γιατρός δέν μοροούσε φυσικά να κάνει τέτοιο ποάγμα. Πήρε όμως άδεια από την κυβέρνηση να εκτελεση επί του καταδίκου ένα ενδιαφέρον ίατρικό πείραμα. Κάλεσε λοιπόν και τον συνάδελφό του Κονστάν και έβαλε τούς νοσοκόμους να ξαπλώσουν τον κατάδικο πάνω στο χειρουργικό τραπέζι.

Έκει, άφου τον έδεσε ο γιος, έσκυψε και το ύειπε στο αυτί:

— Οι συγγενείς σου πέτυχαν απ' την κυβέρνηση άντι ν' άπαγχονισθής να βρής τό θάνατο δι' άφαιμάξεως. Δέχεσαι;

— Δέχομαι άπάντησε ο κατάδικος με προθυμία.

Σ' ένα νεύμα του γιατρού δυό νοσοκομοι έπιασαν τό χέρι του καταδίκου και μ' ένα μαχαιράκι του κέντησαν τό δέρμα κοντά στις άρθρίες. Ταυτοχρόνως μ' ένα μικρό σφυγγάρι πού κρατούσαν άφησαν να χυθή πάνω στο χέρι του καταδίκου λίγο χλιαρό νερό. Συγχρόνως ένας τρίτος νοσοκόμος άνοιξε ένα μικρό δοχείο νερού κι' άρχισε να τό άδειάζη σιγά - σιγά μέσα σ' έναν κουβά πού βρισκόταν κάτω από τό χειρουργικό τραπέζι. Ο νέος, ξαπλωμένος και δεμένος άπάνω στο τραπέζι, δέν έβλεπε τίποτα απ' όλη αυτή την σκηνοθεσία. Άκουε μόνο τά λόγια των γιατρών και των νοσοκόμων πού έστεκαν κοντά του.

— Δέν θά ζήση πολύ, έλεγε ο ένας.

— Βέβαια, συμπλήρωσε ο άλλος. Του έφυγαν κιόλας άπάνω από δυό όκάδες αίμα...

— Κύτταξε πώς κιτρινίσε!

— Τά μάτια του άρχίζουν να σβύνουν.

— Έχει άρχίσει να χάνη όλότελα τό χρώμα του. Έγινε σάν κερί.

Ο άγγλος ποιητής Τόμας Γκράγκ (1716—1771) φοδόναν τόσο πολύ τις πυρκαϊές ώστε από τό παράθυρό του είχε κρεμάσει μονίμως μια σκάλα από σχοινί πού θά το χρησιμοποιε να σωθή αν τονόν τό σπίτι του έπιανε φωτιά. Πέντε άνόητοι νεαροί πού γνώριζαν αυτό τό έλάττωμα του Γκράγκ, πήγανε μία νύχτα, κάτω απ' τό παράθυρό του κι' άρχισαν να φωνάζουν:

— «Φωτιά — φωτιά!».

Τότε ο δυστυχής Γκράγκ άκούγοντας αυτές τις φωνές και νομίζοντας πώς τό σπίτι του είχε άρπάξει φωτιά τρέχει τρομοκρατημένος στο παράθυρό του και καταβαίνει με τά τέσσερα τη σχοινένια σκάλα. Οι πέντε όμως νεαροί στη βάση αυτής της σκάλας είχαν τοποετήσει ένα μπάνιο γεμάτο νερό μέσα στο όποιο απ' την εισαγωγή του έπεσε ο Γκράγκ.

Οι νεαροί λιγώθηκαν στα γέλια. Τό άστείο όμως αυτό στοίχισε την ζωή στον Γκράγκ.

Λίγες μέρες άργότερα ο ποιητής πέθανε από πλευριτίδα, πού άρμαξε εκείνο τό χειμωιάτικο βράδυ απ' τό άκούσιο λουτρό.

— Δέν του μένει πιά ζωή.

Και σ' αυτό τον τόνο έξακολουθούσαν οι νοσοκόμοι να μιλούν μεταξύ τους, άρεστα δυνατά ώστε να τούς άκούη εύχρινώς ο νέος πού κοιτόταν ξαπλωμένος.

Σε λίγο ο νοσοκόμος άντι να τό χύνη συνεχώς τό νερό άρχισε να τό χύνη κατά σταγόνες.

— Του βγήκε πιά όλο τό αίμα, έιπε τότε ο γιατρός. Σε λίγο θά ξεψυχήσει...

Και πράγματι, όταν σε λίγο ο γιατρός Κρατιολέ τον πλησίασε πάλι, ο κατάδικος ήταν νεκρός! Τό θάνατό του δέν τον είχε προκαλέσει βέβαια καμιά πραγματική αιτία παρά μόνο ή ιδέα του φόβου, ή υποβολή!

ΟΤΑΝ ΑΙ ΟΔΟΝΤΟΣΤΟΙΧΙΑ ΕΙΝΑΙ ΚΑΘΑΡΑΙ ΜΕ ΤΟ «POLIDENT» ΑΝ ΤΑ ΑΚΛΟΥΝ ΠΕΡΙΣ ΣΟΤΕΡΑΝ ΑΙΕΙ ΕΠΙ ΤΗΣ ΙΚΑΝΟΤΗΤΟΣ ΣΑΣ

Τό «POLIDENT» παρέχει εύκολον και ασφαλή τρόπον διατηρήσεως των οδοντοστοιχιών, καθαρών, φρέσκων, άπαστραπτουσών άπηλλαγμένων κηλίδων, τσαγκρουνισμάτων, δαμής. Δέν έχετε παρά να έμβαπτίσετε, — να ξεπλύνετε, — να φορέσετε. Δέν χρειάζεται κανένα τραχύ βούρτσισμα πού μπορεί να βλάψη τας στιλβούσας επιφανείας ή τά λεπτά χαρακτηριστικά. Τό POLIDENT άπομακρύνει τά υπολείμματα, άφαιρεί τας κηλίδας μέσα σε 5 λεπτά.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ: εις όλα τά φαρμακεία και καταστήματα οδοντιατρικών ειδών.

Αντιπρ. «ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ» Α. Ε., Αθήναι Τηλεφώνου 12 — Τηλ. 612.389.

Διαλέξαμε για σας

Ο Χα 'Ιού-
λης μιὰ μέρα
έπεσε στην αυ-
λή και χτύ-
πησε το πόδι
του Κούτσα-
κούτσα τρέχει
στο αντίκρου-
δο φαρμακείο

και ρώτησε το φαρμακοποιό τι να κάνει.
— Να πλύνεις καλά—καλά πρώτα το
μέρος που χτύπησες, του λέει ο φαρμα-
κοποιός και ύστερα να το αλείφεις με
ιώδιο.

Και ο Χαζούλης γυρίζει πίσω στην
αυλή, πλένει καλά—καλά την πλάκα που
έπεσε και την... πασαλείφει καλά ύστε-
ρα με ιώδιο!...

ΚΑΤΑ ΦΑΝΤΑΣΙΑΝ ΑΣΘΕΝΗΣ

Ένας κατά φαντασίαν ασθενής διάβασε
ένα εκλαϊκευτικό ιατρικό δοκίμιο που
περιέγραφε τις παθήσεις των νεφρών.

Τρέχει λοιπόν θορυβημένος στο για-
τρό του και του λέει:

— Γιατρέ, είμαι πολύ άρρωστος. Αί-
σθάνομαι τα πρώτα συμπτώματα μιας
σοβαρής αρρώστειας τω... νεφρών.

— Και πώς μπορείτε να το έχετε. ά-
φου ό ασθενής ο... αυτές τις περιπτώσεις
δεν αισθάνεται κανένα πόνο στην άκρη;

— Ακριβώς, γιατρέ μου, αυτό είναι
που αισθάνομαι...

Σε μιὰ πολυτελεστάτη κλινική οι νο-
σοκόμοι είναι αληθινές καλλονές. Πράγμα
δύσκολο που δεν τις εμποδίζει να παραμε-
λούν τα καθήκοντά τους.

Μια μέρα λοιπόν ένας ασθενής της
κλινικής εμπιστεύεται στον διευθυντή.

— Τι θαμάρτια και τι όμορφη είναι η
αδελφή Μαρία!

Μια μονάχα χειρονομία από τα κρι-
νόλενα χεράκια της και πυρετός μου
έπιασε!

— Το ξέρω άπαντα ο Διευθυντής. Α-
κούστηκε ως την άλλη άκρη του διαδρό-
μου το σκαμπίλι που έφαγες.

Σε μιὰ μεγάλη χειρουργική κλινική
πρόκειται να γίνει μιὰ εγχείρησης σ' ένα
θύμι αυτοκινητιστικού δυστυχήματος.

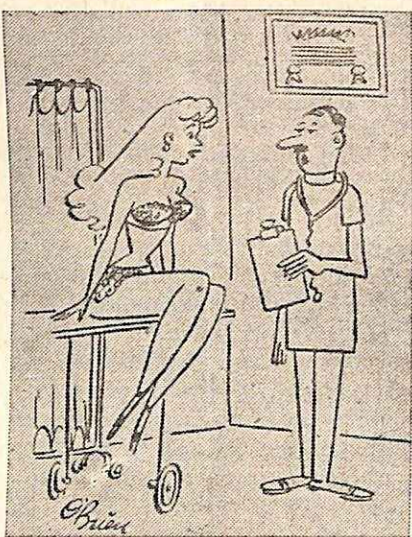
Πρόκειται να υποστη-
λώ τον πόνο, αλλά είναι καρδιακός
και δεν μπορούν να τον χλωμοφορή-
σουν. Έτσι η εγχείρησης γίνεται χωρίς
ανασθησία.

Τη στιγμή, λοιπόν, που του κόβουν
το πόδι βγάζει τέτοιες φωνές που ο χει-
ρουργός τρέχει χαμένα και διαμαρτύρεται
με τη σειρά του.

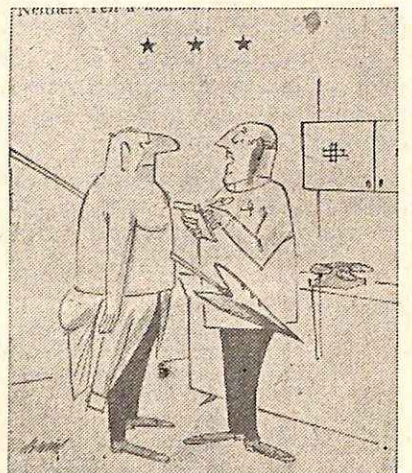
— Μη φωνάζετε έτσι, σας παρακαλώ,
γιατί... μου κόβετε τα χέρια!

ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΥ

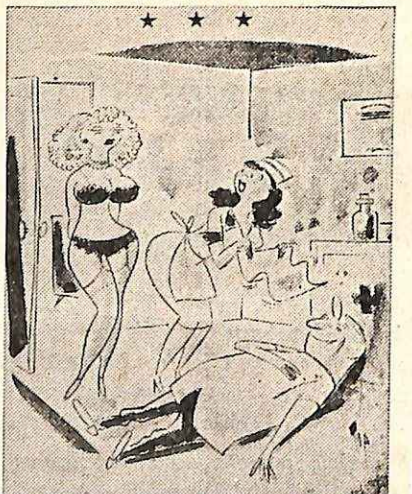
Ένας πλούσιος έμπορος πεθαίνει πά-
νω στο χειρουργικό τραπέζι σε μιὰ δύ-
σκολη εγχείρηση. Αυτό όμως δεν εμπο-

ΜΕΤΑ ΤΟ ΜΑΣΣΑΖ — Έχετε τη γνώμη
ότι θα πρέπει και να πληρωθώτε!

Που ακριβώς πονάτε;

— Τι συμβαίνει και λιποθύμισε ο γιατρός;
— Τιποτέ! απλώς γδύθηκε να μ' εξετάσει.

δισε το χει-
ρουργό να
στε λει το σχε-
τικό λογαρια-
σμό στον ά-
νευρί του μα-
καρίτη που ή-
ταν και ο μω-
ναδικός κλη-

ρονόμος του.

— Ο άνευσός όμως βρίσκει λίγο όλυν-
γούται—ο το λογαριασμό κι' άμέσως
παιρνει το γιατρό στο τηλέφωνο.

— Σα πολλά δεν σου φαίνονται γιατρέ;

— Α, όχι, δεν έχω δική. Τόσα
παιρνω πάντα, άπαντα εκείνος.

— Τουλάχιστον να γλύτωνε ο θεός μου
υποκρίνεται θλιμμένα ο άνευσός.

— Αλλά κι' ο χειρουργός του λέει;

— Θα θάλατε, λοιπόν, τόσο πολύ να
ζήσεις;

ΓΥΑΛΙΑ ΓΙΑ ΔΙΑΒΛΑΣΜΑ

Ένας χωρικός σε μιὰ έμποροπνήγυ-
ρι είδε κάποιον έμπορο, που πουλούσε
γυαλιά. Οι άγοραστές τα δοκίμαζαν.

Φορούσαν ένα ζευγάρι γυαλιά και
δοκίμαζαν να διαβάσουν στο βιβλίο που
τους παρουσίαζε ο πωλητής. Πλησίασε
τότε κι' αυτός, δοκίμασε όλα τα γυαλιά,

το ένα μετά το άλλο ζε... γάρι και τελικά
άπευθυνόμενος στον έμπορο του λέει:

— Δεν μπορώ να διαβάσω ύστε μ' αυτά.

— Ο παμπόνηρος κι' έξυπνος έμπορος
δωκε τον ρωτά:

— Δεν μ' υ... ξέρεις να διαβάζεις;

— Μα αν ήξερα χρυσιανέ μου, να
διαβάζω τι τα ήθελα τα γυαλιά!

ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΟΛΟΓΙΑ

Ο άντιπρόσωπος μιὰς εταιρίας κατά
του ά κοουλισμού περιοδεύει στην επα-
ρχία και μιὰ μέρα φθάνει σε μιὰ μικρή
πόλη, όπου δίνει τη σχετική του διάλε-
ξη. Για να κάνει πιο άδρή την επιχειρη-
ματολογία του, φέρνει το εξής παρά-
δειγμα:

— Φέρτε σ' ένα γάιδαρο ένα κουβά
νερό κι' ένα κουβά κρασί... Τι θα πι-
ά από τα δυό;

— Το νερό! λέει ένας άκροατής με-
κρός.

— Πολύ σωστά. Και γιατί κύριέ μου!

— Γιατί είναι γάιδαρος.

ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

Η δασκάλα: Μπορείς Τοτό να μου
πής μιὰ λέξη δυσύλλαβη;

Ο μαθητής: Μάτι.

Η δασκάλα: Μπράβο Τοτό. Και γι-
ατί ή λέξη αυτή είναι δυσύ-
λλαβη;

Ο μαθητής: Γιατί έχουμε δυό μά-
τια, κυρία!

(Συνέχεια εκ της 10ης σελίδας)

— Ζωγραφίζει. Φτιάχνει στα χαρτιά
άνθρωπους, αλογα, δέντρα...

— Ζωτογράφος είναι;

— Φωγράφος.

— Δεν έχει μηχανή;

— Όχι, δουλεύει με τα χέρια.

— Κι' απ' το μυαλό του τα φτιάχνει!

— Φτιάχνει κι απ' το μυαλό του, φτιά-
χνει κι όταν κοιτάζει.

— Έμένα μπορεί να με φτιάξει;

— Μπορεί.

— Θα το πεις;

— Θα το πω. Να χτυπήσω λίγο αυτό;

— Πάρε! είπε η τσιγγανούλα και του
έδωσε τις μπαγκέτες.

Το κοριτσάκι έπιασε τα δυό ξυλαράκια
και τα περπάτησε τραμπαλίζοντας τα
στα τέλια. Το σαντούρι άφισε κάτι δια-

στικτές νότες, σά να γαργαλήθηκε. Μαζί
του πήδησε όλο χαρά και το κοριτσάκι.

Ο τσιγγάνος άκουσε τούς άγαρμπους
ήχους και στράφηκε παραξενεμένος. Πλη-
σίασε, μά πριν ρωτήσει, τον πρόλαβε η
νεαρή τσιγγάνα.

— Θέλει να μάθει να παίζει. Ο πατέ-
ρας του είναι ζωγράφος. Λέει. Θα με
ζωγραφίσει.

Ο τσιγγάνος χομογέλασε.

— Να πεις τού μπαμπά σου να σου
πάρει μιὰ κιθάρα. Το σαντούρι είναι θα-
ρό για σένα—είπε στο κοριτσάκι και
σήκωσε το δοξάρι ψηλά.

Τα βιολιά ξεκίνησαν, το σαντούρι ά-
κολούθησε καταρακωλύοντας, τσίριξε το
κλαρίνο. Μαλάκωσαν πάλι ξαναδυναμώ-
σαν, έστρωσαν κ' ένα θάλαμος ένιωθες να

σε γλυκαίνει—κάτι σά χάδι, που μερώ-
νει τα κορμιά, γαλθανίζει τα κόκκαλα
και σιγά σιγά πιό ήδονικό, πιό λάδρο
συνδουλίζει τη σάρκα, άφίνοντας να φουν-
τώσει το πάθος.

Μιὰ λυγρή με μάτια φλογερά που
καμάκωναν, μιὰ τσιγγάνα, με χίλιες δυό
δίπλες στη λουλουδένια της φούστα και
ξέπλεκα στους ώμους μαλλιά ξεπετάχτη-
κε, κρατώντας ψηλά ένα ντέφι με κόκ-
κινες κορδέλλες. Έκανε ένα γύρο για

να ξεθυμάνει και γέροντας στο πλευρό
έδωσε μιὰ δυνατά με την παλάμη στο
ντέφι. Κάρφωσε τα πόδια της στη γη.

Λύγισε προς τα πίσω κάνοντας με το
ντέφι έναν μισό κύκλο πάνω απ' το κε-
φάλι της. χύθηκαν τα μαλλιά της. Λάγ-
γεψε μιὰ δώ μιὰ εκεί, τινάχτηκε, στρι-
φόγυριζε. Στεφάνι πλουμισμένο ή φού-
στα της, σπαρτάριζαν γελώντας τα κου-
δουνάκια απ' το ντέφι.

Το κοριτσάκι έφυγε απ' τούς τσιγγά-
νους και έβηκε μέσα στον κόσμο των
πατέρων του. Τον τράβηξε απ' το χέρι
και του έδειξε τη γυφτοπούλα, που έ-
παιζε το σαντούρι. Εκείνος κοιτάζε
προσεχτικά και φώναζε ένθουσιασμένος.

— Είχες μιὰ λαμπρή ιδέα!

Η τσιγγάνα στο χορό πέταξε το ντέ-
φι στον κλαριντζή, ανακλαδίστηκε κι'
άπλωσε τα χέρια της, σαλεύοντας τα
δάχτυλά της, σα δυό θεάρατα φίδια, δυό
δεντρογαλιές, που έφαγαν να θρουν το
πουλί. Τα ξαναμάζεψε, τα γύριζε άνοι-
χτές άρπάγες κάτω απ' τις μασχάλες
της. Λίγων εκ' όλο φιλολιγούσε τη μέ-
ση της κι όλο αποζητούσε κάτι, κιαλά-
ροντας στον ορανό. Ο ήλιος έτοιμαζό-
ταν να θρασκελήσει απ' τη μιὰ ως την
άλλη κορφή και πάνω κεί που είχε στα-
θεί πηδώντας άνάμεσα απ' τα δυό θουνά
μαγεμένους, ένας φθυρός άκούστηκε,
μουρμουρητό κι' ο τοίχος απ' το πλήθος
ραγίστηκε, έσπασε σε μιάν άκρη.

Στ' άλλων μπροσθήκη ένας άνθρωπος
θερίος, με το σανκάκι περασμένο μόνο
στο ένα χέρι και μαύρες γυαλιστερές
μπότες. Με βήμα σταθερό και νταηλίδι-
κο προχώρησε, έπιασε σφιχτά απ' το
μπράτσο την τσιγγάνα, που χόρευε και
μ' ένα άπότομο τίνανγμα τη γύρισε μπρο-
στά του.

Τά όργανα σταμάτησαν. Οι άναπνοές
κρατήθηκαν. Η τσιγγάνα κομένη άπρό-
σμενα στη μέση, κοιτάζε τον άνθρωπο
που της είχε καργαρώσει το χέρι και
δεν έδγαλε μιλά. Όλο το πάθος, όλη
η λαγνεία του κορμιού της έγιναν μι-
σος, τσιγγάνικο μίσος που ξεχείλισε ά-
στράφτοντας στ' άφανταμένα της μάτια.
Άφρισμένη, λυκίσσα βουδή, ξεκόλησε με
δύναμη το χέρι της κ' έτρεξε, έφυγε.
Πάει, πίσω απ' τον κόσμο, μέσα στο
δάσος.

Ο άνθρωπος με το μισοφορεμένο σακ-
κάκι γέλασε. Έβαλε το χέρι στην τσέ-
πη του πανταλονιού του και ζυγώνοντας
στον τσιγγάνο με το πρώτο βιολί, του
πέταξε μιὰ χούφτα χαρτονομίσματα.

— Παίξε!

— Σήμερα δεν παίρνουμε χρήματα, ά-
φεντικό, —είπε ήσυχα ο τσιγγάνος κ' έ-
σκυψε να μαζέψει τα χαρτονομίσματα.

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΜΕ ΤΟ ΣΑΝΤΟΥΡΙ

Ορίστε, πάρ' τα πίσω. Σήμερα είναι
δική μας γιορτή.

— Παίξε, σου λέω! Δε θέλω χατήρι
άπό γύφους! Ουρλιαξε ο νταηλής και
του έδωσε μιὰ στο χέρι, έτσι, που να
του πέσουν τα χρήματα. Μετά πήγε
στην άλλη, την πιο μικρή τσιγγάνα,

που έπαιζε το σαντούρι κι' άδράχοντάς
την απ' το χέρι τη σήκωσε πάνω.

Ο τσιγγάνος μπήκε στη μέση.

— Το κορίτσι δε χορεύει. Δεν έφέρει
παρά μονάχα να παίζει σαντούρι.

— Ποιό είναι το σαντούρι που έφέρει
να παίζει, τούτο; ρώτησε ο άνθρωπος

με τις μπότες και δίνοντας μιὰ σπρωξιά
στον τσιγγάνο, ποδοπάτησε το σαντούρι.

Το 'κανε θρόψαλα.

Ο κόσμος άρχισε να φωνάζει. Ξεση-
κώθηκε θόρυβος.

— Βγές δέω!

— Ποιός λέει να βγώ δέω; Άν δεν
είναι γύφτος άς έρθει δέω!

Ένα περίστροφο τραβήχτηκε με το
χέρι που ήταν περασμένο στο μανίκι, έ-
νω το άλλο κρατούσε γερά τη τσιγγα-
νούλα. Οι περισσότεροι σκόρπισαν.

Ντουζάν Ντουζάν φώναξαν οι σιγγά-
νοι. Πήζηξαν δυό παληκάκια στ' άλλων.

Ο Ντουζάν ο τσιγγάνος έπιασε με τόνα
χέρι που βαστούσε το πιστόλι και με τ'
άλλο πολεμίδες να λευτερώσει το κορί-
τσι.

Άλλά στη φασαρία πήρε το περι-
στροφο φωτιά. Οι γυναίκες τσίριξαν πι-
λαλώντας να κρυφτούν στα δέντρα, οι
θαρρετότεροι δρομησαν στο χοροστάσι.

Τό φουστάνι της τσιγγανούλας είχε πο-
τιστεί κόκκινο. Χλώμιασε το πρόσωπό
της και γκρεμίστηκε. Βριστές ξεστομί-
στηκαν, κατάρες.

Ο Ντουζάν στεκόταν άμίλητος και
κοίταζε άναποφάσιτος πότε το φονιά,
που τον τραβολογούσαν κλωτώνοντας και
σπρώχνοντας, πότε την κοπελλιά που
είταν ξαπλωμένη κάτω, μέσα στα αίμα-
τα. Ριχτηκε κάποια στιγμή πάνω της
και έσπασε σάλυγγιού, που ανατράνταξαν
όλο του το κορμί, Φιλούσε το γυμνό
λαιμό, το κερένιο πρόσωπό της. φιλού-

σε το φουστάνι στο μέρος που το πέρασε
ή σφαίρα και τα χείλια του δάφτηκαν,
τά ρουθούνια του, σά να είχε χώσει τη
μούρη του βαθιά στην πληγή και ρούφα-
γε, ρούφαγε άχόρταγα αίμα. Σήκωσε
την κόρη του στα χέρια και την άπιθω-
σε πάνω στο συντριμένο σαντούρι. Έφα-
ξε γύρω, δε έβηκε τίποτα και μπήκε σ'
ένα τσαντήρι. Βγαίνοντας έτρεξε ίσια
στον κόσμο, άνοιξε διασπικτός δρόμο κ'
έμπηξε στον ώμο του φονιά ένα μαχαίρι.
Που το κρατούσε; Κανένας δεν πρό-
φτασε να δει. Με την ίδια πάλι δύναμη
άλλους έσπρωξε. Άλλους γκρέμισε και
πιό κάτω έκοψε το σκονί άπο ένα άτι,
που είταν δεμένο στο δέντρο. Πήδηξε
καβάλα κι άστραψαν τα πέταλλα πίσω
του, σίφουνας έγινε, καπνός — χάθηκε!
Τόν θυμήθηκε το κοριτσάκι στην πό-
λη, όπως κοιτούσε το μισοτελειωμένο
σχέδιο μέσ' στο γραφείο του πατέρα
του κ' είπε:

— Ξέρεις, μπαμπά; Έμένα ο Ντουζάν
είπε να μου πάρεις κιθάρα.

— Ε, έδωκα. Θα πουλήσω το χινό-
πωρο πίνακες και θα σου αγοράσω μιὰ.

Τότε πιά θα μπορείς να παίζεις.

Σάπασαν. Το κοριτσάκι έχωσε το σχέ-
διο στο βιβλίο των ασκήσεων, που είχε
πάρει απ' το 'Οδετο για το καλοκαίρι
και δεν ξαναμίλησαν. Σάν ήρθε το χινό-
πωρο ο πατέρας του το πήρε και πήγαν
σ' ένα κατάστημα μουσικών έδων.

Ε-
κεί το κοριτσάκι έφαξε κι απ' όλα διά-
λεξε ένα όργανο, που να μοιάζει με μι-
κρό σαντούρι. Είπε να το κουρδίσουν, να
το ετοιμάσουν και το μεσημέρι, όταν το έ-

στείλαν σπίτι, το άφισε πάνω σ' ένα
τραπέζι. Πήρε ένα καρεκλάκι και στρι-
μώχτηκε κοντά του. Δεν άνοιξε τα τε-
τραδιά του. Έβγαλε το σχέδιο απ' το
βιβλίο και το έστησε. Θυμήθηκε τα λό-
για της γυφτοπούλας: «Ο πατέρας του
είναι ζωγράφος. Θα με ζωγραφίσει,
λέει...» Κι όλα ήρθαν πάλι μπροστά του.

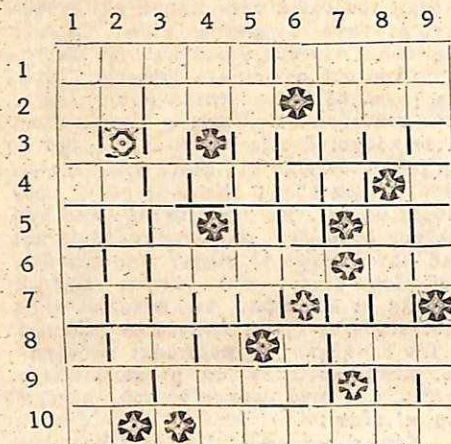
Άκουσε το σούριγμα του κότσυφα το
πρωί. όταν ανέβαινε στο δουνό, άκουσε
το κελάρισμα του νερού και το θαθύ
δούισμα της λαγκαδιάς, τη θέρμη ένιωσε
και την άφα, που έφερναν τα βιολιά
στις καρδιές, είδε την τσιγγάνα που
μαγνήτιζε τον ήλιο, το αίμα που έθρεψε
το μίσος και τραβήχτηκε πιό πολύ κον-
τά στο τραπέζι.

Άνοιξε την άγκαλιά
του, σά να πάσκιζε ν' άγκαλιάσει όλους
τούς ανθρώπους, να κλείσει μέσα του ό-
λον τον κόσμο και με δάχτυλα που έ-
τρεμαν άπό πόθο ν' άγγίξουν, τράβηξε
μιὰ χορδή. Ο ήχος πετάχτηκε άπλώ-
νοντας γύρω του, τύλιζε το ξαναμένο
παιδιάστικο κορμί, αναλύθηκε, πέρασε
τούς πόρους που έχασκαν λαίμαργοι,
μπήκε στις φλέβες, ήλέςτρισε τα μεδού-
λια κ' οι παλάμες του γούδισαν, σά
χούνες, να ρουφήσουν, φούσκωσαν τα
χείλια του, οι μύτες του άναπετάρισαν
να άσφρανοθούν.

— Στάσου, μην κουνηθείς! — φωνάζει
ο ζωγράφος κι άρπάχοντας απ' το τρα-
πέζι το μισοτελειωμένο σχέδιο άρχισε
να τραβάει μολυβιές. — Νά, είναι υπέ-
ροχο αυτό! Όλη ή δύναμη του ανθρώ-
που εκφράζεται δώ. Οί νότες, οι μουσι-
κή, νά, ζωγραφίζεται κ' ή μουσική.

Τό κορίτσι με το σαντούρι! Θα βρούμε
τον Ντουζάν και θα του το δώσουμε. Θα
χαρεί, όταν δει πως το σχέδιο εκείνο,
που το είχε εμποδίσει κάποτε το μίσος
να πραγματοποιηθεί, συνεχίστηκε τώρα
με τόση άγάπη.

Z. ΣΚΑΡΟΣ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1) Γνωστό φάρμακο που τελευταίως μπήκε στην ημερησία διάταξη.
2) 'Ιατρός που έφηρμοσε το φάρμακο (ένα όριζοντιώδης).—Βασίλειος (τραγωδίας).
3) Νοστιμίζω, ποιώ τι γλυκύ.— 4) 'Εχομεν πολλές όταν πάρουμε καθαρτικών (έν.).— 5) Δεν το γεννούν τα θηλαστικά.— Μόριον όρκωμοτικών.— 'Υποθετικών.— 6) Κάτοικος αρχαίας πόλεως της Μ. 'Ασίας.— Στερητικών.— 7) Κάτοικος 'Ασιατικού Κράτους.— 'Υποθετικών.— 8) Σύνηθες έβραϊκών έπωνυμιον. Τό πρώτον μητρικόν γάλα.— 9) Ποταμός της 'Ολλανδίας έξ ου έκλήθη ή μεγαλύτερη βιομηχανική της πόλεις.— Μουσική νότα.— 10) Βασίλειος της Θεσσαλίας υιός του 'Ελληνος.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) Τοιαύτας ιδιότητας έχει ό αϊθέρας.
2) 'Αναφορική άνωτωνμιά.— 'Εγινε θρύλος γιά τις γραμμές της (άντιστρ.).— 3) 'Ενας χαρακτηρισμός έκκρίματος.— 4) 'Επιφώνημα σχετλιασμού.— Μ' αυτά άσχολεϊται ή χημεία.— Φαγοϋρα.— λ ποθετικών.— 6) 'Ο υπέρτατος θεός των 'Αρχ. 'Ελλήνων.—Πρόθεσις.—7) Λάσπη.— Καλώς, όρθώς (μόριον).— 8) Τώρα.— Κουραστικό.— 9) Φάρμακον συνθετικών άλκαλοειδές.— Πράγμα (Λατιν).

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ

- » 'Εξωτερικού Δρ. 50
- » 'Εξωτερικού Δολ. 4

Πάσα συνεργασία και έπιστολαί άναγνωστών και συνδρομητών, θέον όπως άπευθύνονται εις την Διεύθυνσιν: ΣΠ. ΜΑΡΙΝΟΝ 'Αχαρνών 278 (Τ8).

'Επιταγαί και συνδρομαί άποστέλλονται εις τον κ. Κ. ΠΑΠΑΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΝ, Μιχ. Νομικού 2 (Τ8).

Τή νόμφ: ΣΠΥΡΟΣ ΜΑΡΙΝΟΣ 'Αχαρνών 278 Τηλέφωνος Τυπογραφείου: Π. ΤΕΣΣΕΡΟΝ 'Αλατζάτων 23.

Ειδήσεις

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΕΣ — ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΕΣ

ΝΕΟΝ Β.Δ. ΠΕΡΙ ΙΑΤΡΙΚΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ

Είς τον ήμερήσιον και 'Υγειονομικόν Τύπον έδημοσιεύθησαν πληροφορίαί, σχετικώς με τας τροποποιήσεις, τας όποιάς σκέπτεται να έπιφέρει εις το περί 'Ιατρικών Συλλόγων 225)58 Β. Δ. το 'Υπουργείον Κοινωνικής Προνοίας.

Αί κυριώτεραι διατάξεις του Νέου Β.Δ. άφορούν, την παραγραφήν των προσαυξήσεων και προστίμων των μελών των 'Υγειονομικών Συλλόγων, αί όποιαι συμφώνως των παλαιών Νόμων θα έπρεπε να είχαν επιβληθί λόγω μη έγκαιρου πληρωμής των συνδρομών, την υποχρεωτικήν σύγκλησιν Γενικών Συνελεύσεων έφ' όσον το ζητήσει όρισμένος αριθμός μελών, την μη έκλογή άναπληρωματικών μελών Δ. Σ. κ. τ. λ. π. Πρό της τελικής διατυπώσεως του νέου Β.Δ. κατά τας πληροφορίας μας, θα ανακοινωθί εις τας Διοικήσεις των 'Υγειονομικών 'Οργανώσεων διά να διατυπώσουν τας γνώμας των.

ΕΙΣ ΚΟΙΝΗΝ συνεδρίασιν των Δ.Σ. των Π.Ι.Σ. και ΠΟΣ μετά το Δ.Σ. του ΤΣΑΥ έξέθεσεν την σημερινήν κατάστασιν του 'Οργανισμού καθώς και την προοπτικήν εξέλιξέως του και έζήτησεν τας γνώμας των παρισταμένων όσον άφορά την ρύθμισιν όρισμένων θεμάτων τα όποια μένουν άλυτα επί έτη.

'Εξ όσον γνωρίζομεν τα Δ. Σ. των 'Υγειονομικών 'Οργανώσεων έζήτησαν την ρύθμισιν των χρεών των ήσφαλισμένων εις 6) δόσεις, έν συναρτήσιν προς άμεσον αύξηση των συντάξεων εις 1800 δο. εις την αύξησην των ποσοτών της συντάξεως θανάτου 60% εις 80% 'Η Διοίκησις του ΤΣΑΥ κατ' άρχήν έδέχθη τα άνωτέρω και ύπεσχέθη να άρχισή άμέσως προεργασίαν διά την πραγματοποίησιν των.

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ έι τη, όδοϋ Σόλωνος 51 (1ος όροφος) διαμέρισμα 3 δωμ. γάλ, λουτρό, κουζίνα, δωμ. υπηρεσίας, νεόκτιστον με δια κομφόρ κατάλληλον δι' έπαγγελματικήν στέγην ή διά δύο Ιατρούς. Τηλ. 28-459 και 968 437.

ΑΙ ΕΝΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΚΥΡΩΣΕΩΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΩΝ

Είς το τέλος του μηνός Μαΐου εις το Συμβούλιον 'Επικρατείας έξεδικάσθη ένστασις κατά της αποφάσεως του Νομάρχου Φθιώτιδος ό όποιος έπεκύρωσε τας άρχαιρέσις του οίλειου Ιατρικού Συλλόγου.

Τό Συμβούλιον 'Επικρατείας διά της 1040 αποφάσεως του άπέρριψεν την έν λόγω προσφυγήν, δεχθέν ότι καλώς έψηφισαν και όσα μέλη είχαν τακτοποιηθί και 10 ήμέρας πρό των εκλογών.

Μετά την άπόφασιν αυτήν ήτο βέβαιον ότι θα έπεκυρώνετο και ή έκλογή του υπό του κ. Στεφανόπουλου έκλεγέντος ψηφοδελτίου του όδο νιατρικού Συλλόγου 'Αθηνών και οι όποιοι προσέφυγον έπίσης εις το Συμβούλιον 'Επικρατείας, αλλά ή έκδικασις της προσφυγής αυτής άνεβλήθη διά την 2αν Δεκεμβρίου, όποτε κατά πάσαν πιθανότητα θα έχουν διενεργηθί έν τώ μεταξύ νέαι άρχαιρέσις και θα καταρτή άνευ περιεχομένου «Ο ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΟΣ».

ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ

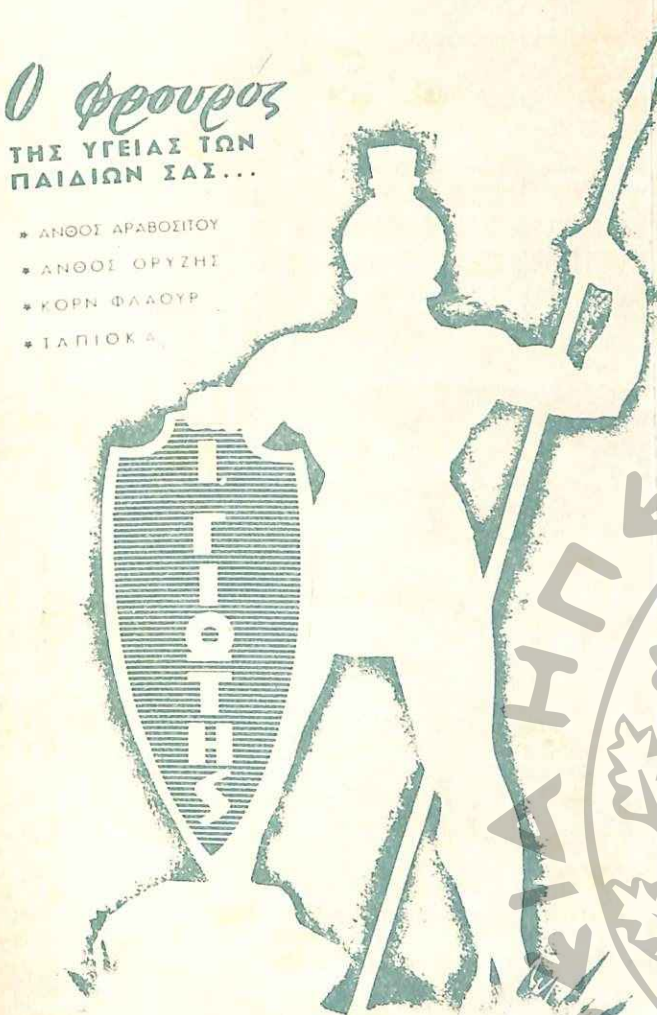
Εύχαριστοϋμεν θερμώς τους κάτωθι Ιατρούς και όδοντιάτρος οι όποιοι ένεγράφησαν ως νέοι συνδρομηται και απέστειλαν και την συνδρομή των. 1) Παπαγεωργίου Θ., 2) Μακρυγιάννη Α., 3) Τσόλκας 'Ηλ., 4) Κωνσταντόπουλος Κων., 5) Μανωλάκος Σπ., 6) Σπυριδάκος Δημ., 7) Παπαδημητρίου Φ., 8) Λαλαπάνος Εύάγ., 9) Φίλλιας 'Αντ., 10) Μιρασλή, Θ., 11) Τσελέπη Αίμ., 12) Κωτ. Ιαγάνης Ν., 13) Κατσάμπας Δημ., 14) Δρακοπούλου Γαβρ., 15) Παχαλίδης Κ., 16) Μιχαλόπουλος Κ., 17) Κωνσταντίνου Θρασ., 18) Παπαδεοδώρα 'Ιω., 19) Ρυμπ. βίλιας Παν., 20) Παπαδοπούλου Θ., 21) Παπαδημητρίου Εδ., 22) Χατζής Κ., 23) Κεφαλόπουλος Π., 24) 'Αλεξανδρούπουλου 'Ι., 25) Γεωργούλης Δημ., 26) Μαυρομ. χάλης Σοφ., 27) Λούβης Σπ., 28) Παγιασιάνου Π., 29) Κωτοίδης Σοφ., 30) Κωστόκης 'Αντ., 31) Ξα. θάκος 'Ηλ., 32) 'Αλιμήη, Παν., 33) Φίλιππας Δημ., 34) Τζανετάκης Γ., 35) Τσάκωνας Χ., 36) Σταθόπουλος Νκ., 37) Φράγκου Μαρ., 38) Τσαγκουρούλη 'Ελ., 39) Ζήβρας Μεν., 40) Σταυροπούλου Κατ., 41) Σκοπετέης Νικ., 42) Μάλαμας Παν., 43) Γεωργιοπούλου Κατ., 44) Σταυρ. δης Λαρ., 45) Λαμπροπούλου Κατ., 46) Σινάνη—'Ανδρ. κύλου 47) Λίβας Δημ., 48) Γιαννακούρας Γ., 49) 'Αοβανίτη Π., 50) 'Αντσακίης 'Ιωάν., 51) Κωτσαρίδου—Κακούρη.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ TOUR ήλεκτροκίνητον, άχρησιμοποίητον 10.000 στροφών κα ά λεπτόν. Πληροφορίαί τηλ. 871-676.

Ο φρουρός
ΤΗΣ ΥΓΕΙΑΣ ΤΩΝ
ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΑΣ...

- ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΙ ΑΡΑΒΟΙΣΤΟΥ
- ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΙ ΟΡΥΖΗ
- ΚΟΡΝ ΦΛΑΟΥΡ
- ΙΑΤΡΙΚΟ

Παιδικαί τροφαί
"ΓΙΩΤΗ"

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΤΡΟΦΩΝ Ι. ΓΙΩΤΗΣ Ο.Ε. ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΙΚΤΙΝΟΥ 3

ΟΜΗΡΟΣ ΒΛΑΣΙΑΔΗΣ & ΣΙΑ
ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΑ
ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 12α
ΤΗΛ. 56-441

Είς το άκτινολογικόν 'Εργαστήριον
ΠΑΥΛΟΥ Γ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ
'Ιατροϋ — 'Οδοντιάτροϋ
ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 27 - ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛ. 616-582

Διατίθεται φορητόν μηχανήμα άκτινογραφιών, δι' άκτινογραφίας κατ' οίκον και μηχανήμα διαθερμίας υπερδραχέων κυμάτων.

ΑΙ ΑΚΤΙΝΟΓΡΑΦΙΑΙ ΟΔΟΝΤΩΝ
ΠΑΡΑΔΙΔΟΝΤΑΙ ΑΜΕΣΩΣ

ΔΙΑ ΤΟΝ ΑΣΘΕΝΗ

ΟΧΙ ΠΛΕΟΝ ΦΟΒΟΣ ΔΙΑ ΤΟ "ΤΡΥΠΑΝΟΝ ΤΟΥ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΥ,,

ΔΙΑ ΤΟΝ ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΝ

ΜΙΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

- ♦ Ούδεμία μεταβολή εις την τεχνικήν τῆς παρασκευῆς τῶν κοιλοτήτων. Ἡ κοπή ὅμως τῶν ὀδόντων μεταβάλλεται εἰς πραγματικὴν «θωπείαν».
- ♦ Ἀσφάλεια χειρισμῶν ἀπόλυτος, λόγῳ τῆς χαμηλῆς δυνάμεως καὶ τοῦ αὐτομάτου σταματήματος μετὰ τὴν ἐλαχίστην πίεσιν.
- ♦ Ἡ κοπή τοῦ ὀδόντος ἐπιτυγχάνεται μετὰ τόσῃν εὐκολίαν καὶ καὶ εἰς τόσῳ μικρὸν χρονικὸν διάστημα, ὥστε ἡ κόπῳσις τοῦ ὀδοντιάτρου νὰ ἀνήκῃ πλέον εἰς τὸ παρελθόν.
- ♦ Ἡ ἐλαφροτάτη καὶ μόλις αἰσθητὴ πίεσις καὶ ἡ μεγάλη ταχύτης καθιστοῦν τὴν δόνησιν ἀνύπαρκτον.
- ♦ Αἱ κοιλοότητες παρασκευάζονται χωρὶς κἂν νὰ γίνῃ τοῦτο ἀντιληπτόν.
- ♦ Ούδεμία ἀνάγκη ἀναισθησίας εἰς τὸ πλεῖστον τῶν περιπτώσεων.

ΧΕΙΡΟΛΑΒΗ ΥΨΗΛΗΣ ΤΑΧΥΤΗΤΟΣ ΜΕ ΜΙΚΡΟΤΟΥΡΜΠΙΝΑΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΕΦΑΛΗΝ ΣΤΡΕΦΟΜΕΝΗΝ ΜΕ ΤΑΧΥΤΗΤΑ ΥΠΕΡΒΑΙΝΟΥΣΑΝ ΤΑΣ 250.000 ΣΤΡΟΦΑΣ ΚΑΤΑ ΛΕΠΤΟΝ.

BORDEN

Airotor

ME

STERLING

CONTROL

Διατίθεται εἰς τὸ ἐμπόριον ὑπὸ τῆς
AMALGAMATED DENTAL TRADE DISTRIBUTORS LTD.
LONDON W. 1.

Γενικοὶ Ἀντιπρόσωποι διὰ τὴν Ἑλλάδα

“ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ,” A. E.

ΑΘΗΝΑΙ — Ἱπποκράτους 12 — Τηλ. 612.389

ΘΕΣ)ΝΙΚΗ — Ἀγ. Σοφίας 16 — Τηλ. 70.355

